

Anul XIII - Nr. 23
Iunie 2021
ISSN: 2248-2237
ISSN-L: 2248-2237

LUGORNI

REVISTA
ȘCOLII
GIMNAZIALE
„DIMITRIE
CANTEMIR”
ORADEA

Dar din dar se face rai

☞ Consilier educativ, prof. HERA DIANA

Sărbătorile înseamnă bucuria de a dăru și de a primi în dar, de a fi alături de familia și de semenii tăi, de a-ți exprima recunoștința prin generozitate.

Cu prilejul sfințelor sărbători de Paști, colectivul Școlii Gimnaziale „Dimitrie Cantemir”, la inițiativa doamnei director prof. Teodora Codău, a organizat o acțiune caritabilă, oferind cu drag pachete cu dulciuri copiilor care frecventează Programul pilot „Școala după școală”. Încântați, cei 37 de elevi și-au exprimat emoția și bucuria prin zâmbete.

Demarat la nivel național ca un sprijin pentru remedierea dificultăților de învățare cauzate de pandemie, programul a îmbunătățit semnificativ comunicarea profesor-elev, a redus decalajul de cunoștințe, constituind un pas spre reacomodarea cu atmosfera din sala de clasă.

Dar cum anul școlar are mai multe surprize, a urmat aniversarea Zilei Internaționale a Copiilor, așteptată cu entuziasm atât de cei mici, cât și de mentorii lor. Toți copiii școlii noastre, de la mic la mare, s-au bucurat de o gustare dulce, aseasonată cu jocuri și voie bună.

DINCOLO DE NORII PUFOȘI NU-ȚI O JOACĂ SĂ AJUNGI

✉ prof. înv. primar Sabo Liana Teodora

È minunat să privești visător cerul, cu ochii larg deschiși, gata să te bucuri de spectacolul fascinant al întinsei mări albastre de deasupra creștetului. Cât e de uluitor să îți imaginezi că pe cer zboară unicorni înaripați, se plimbă cățeluși pufoși sau elefanți cu urechi imense și trompe gata să trimită în joacă niște picuri de ploaie! Chiar și pești dantelați își pot croi cărări prin oceanul de diamant al cerului. Aflați la vârsta în care aveți toate posibilitățile datorită bogăției imaginației, copii, să vă amintiți cu drag și chiar să mai practicați acest sport de a vă imagina ce e dincolo de nori, ce s-ar putea vedea prin fereastra cerului a cărei deschidere trebuie pândită, cum ar fi să plutiți alături de îngerii păzitori de pe norii pufoși, să vă dați pe un tobogan de curcubeu. Sper ca de această visare dulce să fiți cuprinși și la vârsta adultă, dar privind totul prin ochii unui om mare.

Se spune că totul începe cu un vis, iar domnul ing. Dumitru Prunariu este un exemplu viu al unui om care și-a împlinit visul. Și-a dorit de mic să exploreze spațiul cosmic, și cel mai probabil încurajat și susținut de un tată inginer și o mamă cadru didactic, a reușit cu mult efort, muncă susținută, perseverență și renunțare la viața obișnuită, să treacă dincolo de barierele cerului, ajungând să cucerească spațiul cosmic. Și-a adunat în mănunchi talentul și priceperea, disponibilitatea spre cercetare și timpul prețios. Recunoașterea unui talent grăitor pe calea către stele a venit pe vremea când avea 17 ani, la un concurs organizat de Casa pionierilor din Brașov, unde construia modele de avioane și planoare, visând să devină constructor de aparate de zbor. A urmat studii în specializarea inginerie aeronautică, un alt pas important spre conturarea unui vis de aur, acela de a cuceri nu un spațiu pământesc, ci unul cosmic la care nu are acces

orișicine. Învățătura s-a împletit cu iubirea. În timpul studiilor universitare a întâlnit-o pe Crina, ce urma să devină doamna Prunariu, care i-a fost alături în viața de familie, dar și în cea profesională. În cartea „La cinci minute după cosmos”, scrisă împreună cu realizatorul de emisiuni TV Alexandru Stark, dl Prunariu afirmă că dacă nu ar fi fost cooptat în detașamentul cosmonauților, ar fi construit la uzină, împreună cu soția, atât de râvnitele în copilărie avioane și elicoptere.

Visarea e utilă ca pistă de lansare spre ceva măreț, dar e important a fi urmată de școală. Se pare că e nevoie de chiar multă școală, de pregătire temeinică pe mai multe fronturi, seriozitate maximă și ... Oare de ce ar mai fi nevoie? Înțeleg că nu e o joacă de copii să zbori în cosmos, că altfel am auzi zilnic de excursii organizate la mii și mii de kilometri depărtare de planeta albastră, că dl Prunariu nu ar fi la acel moment doar al 103-lea cosmonaut al lumii care cucerește spațiul cosmic, ci chiar am fi pierdut o astfel de înșiruire, fiind un banal număr suficient de puțin important încât să îl rătăcim printre hârtiile de pus la reciclat.

Cred că s-a pus o mare presiune pe el, mai ales pentru că au fost la început 17 candidați ai României pentru zborul în spațiu, apoi 7, apoi au rămas numai 3, și după ce Cristian Guran a renunțat, au mai rămas numai doi, deși amândoi candidații știau că numai unul dintre ei va zbura în cosmos. În final Dumitru Prunariu a fost ales să zboare în spațiu împreună cu colonelul sovietic Leonid Popov, care făcuse un zbor de 186 de zile în spațiu.

Mă întreb cum se vede Terra din spațiu. Ce ai putea să recunoști din acele piese de puzzle care apar și imediat dispar la atât de multe rotații? România de mărimea unei pâini rumene de casă ar recunoaște-o orice român. Cum e să lipsești de acasă timp de 7 zile, 20 de ore, 42 de minute și 52 de secunde știind că ne bazăm mult pe tehnologie, dar și aceasta e limitată? Trecând peste durerea fizică ce apare datorită modificărilor în organismul uman pricinuite de imponderabilitate, de odihna și mâncatul pe apucate, de programul de cercetare, dificil de acceptat era singurătatea. Dacă omenește era greu departe de soție și cei doi băieți mici, profesional eforturile au fost încununuate de 22 de

experimente științifice din domeniul astrofizicii, studiului radiațiilor cosmice și tehnologiilor cosmice, al biologiei, medicinei cosmice și al psihologiei.

DOMNULE PRUNARIU...

Ce sugestii aveți pentru adolescenți pentru a-și îndeplini visul, având în vedere că dumneavoastră ați reușit?

Ați mai lua-o de la capăt, știind că e atât de greu, în pregătirea candidaților români în Centrul de pregătire a cosmonauților, în tot procesul de pregătire care presupunea zeci de ore de zbor, educație fizică și lecții de limba rusă?

... Mi-ar plăcea să îl întâlnim cu toții pe dl Dumitru Prunariu pentru a-l felicita în primul rând pentru imensa reușită de a trece toate examinările necesare zborului în spațiu și pentru zborul propriu-zis, pentru că mă face să fiu mândră că sunt româncă. Dumnealui poate fi un exemplu de viață profesională care ne poate inspira să ne împlinim visul, așa cum l-a împlinit el însuși. Ne-ar plăcea să povestim cu dumneavoastră, domnule Dumitru Prunariu, despre cum anume făceați față obstacolelor, să ne dați câteva exemple, să ne spuneți ceva ce nu ați cuprins în multitudinea cărților scrise, dar ar motiva generații de copii.

Voi, dragi copii, ce ați dori să-l întrebați?

9 Mai 1877

Ziua Independenței de Stat a României

✉ prof. Codrean Ioana

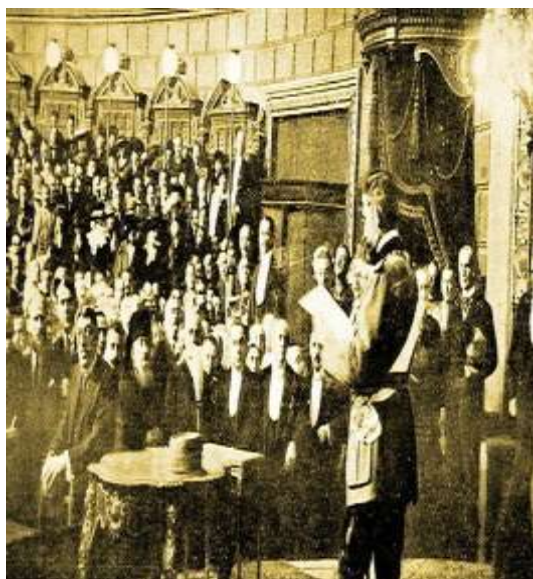
Războiul de Independență (1877-1878), desfășurat împotriva turcilor, a avut drept consecință recunoașterea pe plan internațional a independenței României. După mai bine de 400 de ani de suzeranitate turcească, românii au profitat de contextul internațional pentru a-și făuri un stat suveran. *Nota circulară* a Ministerului Afacerilor Străine, din 4/16 ianuarie 1876, adresată agenților diplomatici români din străinătate sublinia decizia Guvernului român de a opune rezistență în cazul unei intervenții străine: „*Guvernul princiar s-a văzut silit, din prudență și din prevedere să facă și el pregătiri militare, căci dacă neutralitatea pe care a păstrat-o până acum ar fi amenințată, fie prin agresiune din partea Turciei, fie prin intervenția vreunei alte puteri care ar dori, indiferent în ce scop, să ocupe România, datorită sa față de țară nu i-ar îngădui să rămână nepăsător.*”

La 28 iunie/8 iulie 1876 avusese loc întâlnirea secretă de la Reichstadt, dintre țarul Rusiei și împăratul Austro-Ungariei, astfel încât la final s-a ajuns la un acord în privința declanșării războiului, cu prețul unor anexiuni teritoriale.

J.C.Brătianu și colonelul Slăniceanu au avut convorbiri la Livadia, în Crimeea, cu cancelarul Gorceakov și cu țarul Alexandru al II-lea, la 28 și 29 septembrie 1876. În cursul acestora se acceptă în principiu trecerea armatelor ruse prin România, dar numai pe baza unei convenții speciale.

La 4/16 aprilie 1877, Kogălniceanu semnează *Convenția cu Rusia*, prin care armatele acestora sunt lăsate să treacă pe teritoriul României, în condițiile respectării integrității țării.

La sfârșitul lunii aprilie 1877, Poarta începe ostilitățile împotriva României, fără declarație de război, bombardând malul românesc al Dunării. Armata română, a cărei mobilizare fusese decretată între timp, fiind concentrată la Sud de capitală și în jurul orașului Calafat, ripostează la rândul său prin bombardarea Vidinului.

La 9 mai 1877, sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților a proclamat *independența de stat a României* față de Imperiul Otoman. Hotărârea a fost adoptată în sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților, iar în următoarea zi, 10 mai, Senatul a votat *Legea independenței*.

Dacă puterile europene au primit cu rezervă sau chiar cu ostilitate *Proclamația de Independență*, opinia publică internațională a fost favorabilă luptei poporului român. O contribuție importantă la evenimentul istoric au avut-o politicienii

vremii, îndeosebi ministrul de externe Mihail Kogălniceanu, care a rostit celebrul discurs: „În stare de rezbel cu legăturile rupte, ce suntem? Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare... Ce-am fost înainte de declararea rezbelului? Fost-am noi dependenți către turci? Fost-am noi provincie turcească? Avut-am noi pe sultan ca suzeran? Străinii au zis acestea; noi nu am zis-o niciodată. Așadar, domnilor deputați, nu am nici cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața Reprezentanței Naționale că noi sîntem o națiune liberă și independentă.”

Fost-am noi provincie turcească? Avut-am noi pe sultan ca suzeran? Străinii au zis acestea; noi nu am zis-o niciodată. Așadar, domnilor deputați, nu am nici cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața Reprezentanței Naționale că noi sîntem o națiune liberă și independentă.”

Adunarea Deputaților a votat, după discurs, o moțiune, cu 79 de voturi pentru și 2 abțineri, prin care lua act că rezbelul între România și Turcia, cu ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacarea lor oficială. La 11/23 mai, Guvernul român a anulat tributul datorat Porții, suma fiind pusă la

dispoziția Ministerului de Război. Documentul a devenit lege prin promulgarea lui de către domnitorul Carol I, la 10/22 mai 1877. În aceeași zi, au avut loc, la București, o serie de festivități prilejuite de proclamarea Independenței României. Acestea au fost deschise prin 21 de salve de tun și a fost oficiat un *Te Deum*, la care au asistat domnitorul Carol I, primul ministru I.C. Brătianu, miniștri, deputați, senatori, membrii înaltului cler, înalți magistrați ai țării. În aceeași zi, Carol I a instituit prima decorație românească – *Ordinul Național Steaua României*, în vederea recompensării serviciilor militare și civile deosebite aduse statului român. Independența României a fost proclamată în Parlament, însă a fost necesar ca neatârarea să fie cucerită pe câmpul de luptă. În contextul în care armata rusă e înfrântă la Plevna la 8/20 iulie, și la Stara Zagora la 18/30 iulie, și oprită în înaintarea ei, marele duce Nicolae a solicitat domnitorului Carol, într-o telegramă trimisă la 19 iulie 1877, asistență militară.

Trupel române au trecut Dunărea numai după ce comandamentul rus a acceptat condițiile domnitorului Carol ca armata română să aibă propria bază de operații și comandă separată. În urma unei întrevederi între Carol I, Alexandru al II-lea și marele duce Nicolae, prințul român a primit comanda trupelor de la Plevna, avându-l ca șef de stat major pe generalul rus Pavel D. Zotov.

Lupte grele s-au dat pentru cucerirea redutelor de la Grivița, Plevna sau Rahova. În ordinul de zi către armată, semnat de Carol I la Plevna, la 2 decembrie 1877 se arăta: „*Povestea faptelor mărețe ale trecutului voi ați îmbogățit-o cu povestea faptelor nu mai puțin mari ce ați săvârșit și cartea veacurilor va păstra pe neștersesele ei foi, numele acestor fapte alături de numele vostru.*”

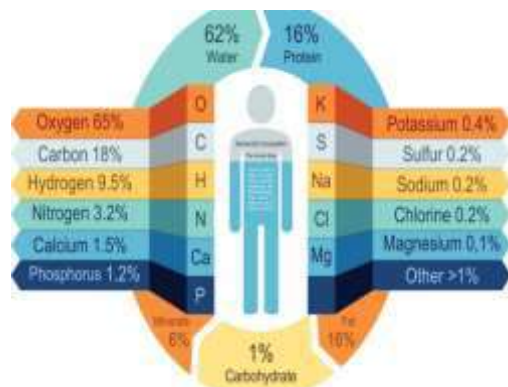
Prin semnarea tratatului de la San Stefano, lângă Constantinopol, la 19 februarie 1878, Principatele Unite, alături de Serbia și Muntenegru, au fost recunoscute ca state independente.

Chimia și corpul uman

prof. Balaj-Haş Delia Anca

Chimia și corpul uman a fost o activitate cu caracter interdisciplinar pe care am desfășurat-o cu elevii claselor a VII-a și a VIII-a, în săptămâna *Școala altfel*. Lecția a avut drept scop identificarea principalelor *micro-* și *macroelemente* din corpul uman și a rolului acestora, deducerea importanței apei pentru buna funcționare a organelor corpului și identificarea surselor de vitamine și a beneficiilor acestora pentru organismul nostru.

Informațiile despre principalele elemente chimice necesare vieții și rolul major al acestora pentru organism au fost prezentate elevilor prin intermediul unui material realizat în Power Point.

Importanța biologică a microelementelor

- Fluorul**: reduce frecvența cariilor dentare, întărește oasele.
- Manganul**: ajută la eliminarea oboselii. Îmbunătățește reflexele musculare. Contribuie la prevenirea osteoporozei. Stimulează memoria.
- Fierul**: este important în formarea hemoglobinei, care dă sângelui culoarea caracteristică și asigură transportul oxigenului de la plămâni la toate celulele.
- Cobaltul**: previne anemia.
- Cuprul**: asigură absorbția fierului în organism, exercitând în acest fel un efect energizant.

- Zn**: **Zincul** accelerează procesul de vindecare a rănilor interne și externe, elimină petele albe de pe unghii, favorizează creșterea și capacitatea mentală.
- Se**: **Seleniul** ajută la menținerea elasticității țesuturilor.
- Mo**: **Molibdenul** acționează preventiv împotriva anemiei.
- I**: **Iodul** asigură sinteza hormonilor produși în glanda tiroidă, ce îndeplinesc funcții importante, cum ar fi dezvoltarea normală a sistemului nervos la copii, accelerarea arderii hranei care ne procură energie.
- Cr**: **Cromul** ajută la scăderea tensiunii arteriale.

Importanța biologică a macroelementelor

- Na**: **Sodul** controlează absorbția, distribuția, reținerea și eliminarea apei din organism.
- Cl**: **Clorul** ajută la digestie (sub formă de acid clorhidric se găsește în cantități mici în sucul gastric).
- Ca**: **Calciul**: conferă oaselor rigiditatea caracteristică, are un rol esențial în funcționarea mușchilor și a nervilor.
- P**: **Fosforul**: ajută în procesele de creștere și de vindecare, se află alături de calciu în oase și dinți.
- Mg**: **Magneziul**: Contribuie la menținerea unui sistem cardio-vascular sănătos și preîntâmpină atacurile de inimă.
- K**: **Potasiul**: intervine în desfășurarea normală a activității mușchilor.

Prin intermediul unui material video, elevii au aflat curiozități despre apă și au putut observa în situații concrete rolul acesteia pentru organismul uman.

Activitatea a continuat cu discuții despre principalele vitamine din corpul uman, surse naturale de vitamine și importanța acestora, ilustrate cu un suport Power Point.

Vitamină	Surse	Necesari zilnici	Importanță
A (Axeroftol)	ficat de pește, unt, ouă, morcovi roșii, fructe galbene	1-2 mg	funcționarea normală a reținei; carențele determină boli ale pielii și creșterea anormală la copii.
B1 (Tiamină)	drojii de bere, carne, nuci, fasole etc.	1-3 mg	favorizează "arderea" la nivel celular; ajută la creșterea și dezvoltarea nervilor și mușchilor (lipsa ei duce la boala beri-beri: atrofi musculară și insuficiență cardiacă).
B2 (Riboflavină)	germeni de grâu, ficat, carne, lapte, ouă etc.	1 mg	lipsa acesteia duce la boli ale cavității bucale și ochilor.

<p>Nicotinamida (vitamina PP)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ficat, rinichi, pește, nuci, porumb etc. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 15 mg. <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - lipsa acesteia duce la apariția pelagrei (când se consumă mai puțină) de porumb și se caracterizează prin ulcerări cutanate, durere, modificări ale mucoaselor și uneori simptome de boli mentale-demență și schizofrenie. 	<p>B12 (Antianemică)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ficat proaspăt, carne, pește, lapte etc. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 0,001 mg. <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ajută la formarea globulelor roșii; 	<p>VITAMINA C (Acid ascorbic)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - citrice, stafide, legume proaspete, ardei, varză, lapte, alune etc. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 50-100 mg. <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - determină o stare bună a dinților, oaselor, vaselor de sânge - lipsa duce la apariția scorbutului - se manifestă prin sângerări, mâncărimi, anemie, sângerarea gingivelor, căderea dinților, apariția unor plăgi dechirite etc.
<p>(Vitamina antirahitică)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ulei de ficat de cod, smântână, gălbenuș de ou, ficat etc. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 0,01 mg. <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - se formează în organismul animal sub acțiunea razelor ultraviolete; - rol esențial în creșterea oaselor și dinților, are efect dacă există calciu suficient, alfel duce la apariția rahitismului (boală caracteristică primei copilării, provocată de lipsa vitaminei D, care produce tulburări în metabolismul fosforului și al calciului, cu repercursiuni, în special, asupra sistemului osos. 	<p>E (Vitamina fertilității)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - germeni de grâu, soia, ficat, unt, fulgi de ovăz, gălbenuș de ou etc. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 1 mg; <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - necesară pentru reproducerea normală, pentru metabolismul nervilor și a mușchilor (ajută la creștere); 	<p>K (Antihemoragică)</p> <p>Surse:</p> <ul style="list-style-type: none"> - legume cu frunze verzi, ficat de porc, ouă, lapte. <p>Necesar zilnic:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 1 mg. <p>Importanță:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ajută la coagularea sângelui; - Lipsa determină un sindrom hemoragic grav.

Activitatea s-a încheiat cu formularea de către elevi a unor concluzii pe baza temelor discutate și completarea unei fișe de feed-back. Analizând fișele în care elevii au notat câte două informații noi pe care le-au descoperit în această oră, am constatat că noutățile care le-au atras cel mai mult atenția au fost:

- ▶ În interiorul fiecărui om sunt aproximativ 0,2 mg de aur, cea mai mare cantitate aflându-se în sânge. Pentru a confecționa o monedă, ar fi necesar aurul din sângele a aproximativ 40.000 de oameni.
- ▶ Oasele oamenilor sunt la fel de rezistente ca și granitul. O bucată de os de mărimea unei cutii de chibrituri poate susține 9 tone de greutate.
- ▶ În 30 de minute, corpul uman emană atâta căldură încât poate aduce la punctul de fierbere 4 l de apă.
- ▶ Corpul unei persoane conține suficient sulf pentru a nimici toți puricii de pe un câine.
- ▶ În corp există suficientă grăsime pentru a face 7 săpunuri, suficient carbon pentru a confecționa 900 de creioane și suficientă apă pentru a umple un vas de 50 l.
- ▶ Corpul bebelușilor conține, la naștere, 75 % apă.
- ▶ Hidratarea în exces (*hiponatremia*) e cauzată de consumul unei cantități mari de apă într-un timp scurt și duce la apariția intoxicației cu apă, cu efecte negative asupra celulelor corpului, creierului și rinichilor.

Activitatea desfășurată a avut succes în rândul elevilor, întrucât aceștia au participat activ la toate momentele prezentate, și-au manifestat permanent interesul, au pus întrebări, au venit cu completări în unele situații și și-au manifestat dorința de a mai organiza asemenea activități și în viitor.

Ziua Internațională a Cărții

23 aprilie 2021

prof. Nichita Diana Simona

Joi, 22 aprilie 2021, la Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir” din Oradea s-a derulat online, pe platforma *GoogleMeet*, activitatea educativă extracurriculară interdisciplinară **Ziua Internațională a Cărții**. Inițiatorul și organizatorul acestei activități a fost doamna profesor de religie ortodoxă Diana Nichita. Activitatea s-a desfășurat cu implicarea conducerii unității de învățământ, doamnele director Codău Teodora și director adjunct Bălint Beáta Livia.

Grupul țintă au fost educabilii unității furnizoare de educație, în general, și elevii claselor a VIII-a A și a VIII-a B, în mod special.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚII

În fiecare an, pe 23 aprilie, întreaga lume sărbătorește cititul!

Ideea înființării unei astfel de aniversări a apărut din 1923, când mai mulți spanioli iubitori de carte au dorit să îl omăgeze pe Miguel de Cervantes.

În 1995, la Conferința generală de la Paris, UNESCO a decis ca 23 aprilie să rămână data aniversării internaționale a cititului, deoarece conform calendarului gregorian, în această zi sărbătorim nașterea și moartea lui William Shakespeare (acesta s-a născut pe 23 aprilie 1564 și a murit pe 23 aprilie 1616), Vladimir Nabokov (n. 23 aprilie 1899), Manuel Mejía Vallejo (n. 23 aprilie 1923), dar și ziua în care a murit creatorul lui Don Quijote, Miguel de Cervantes (a murit pe 22 aprilie, dar a fost înmormântat pe 23). Tot pe 23 aprilie au trecut la cele vesnice și scriitorul peruan Inca Garcilaso de la Vega, englezul William Wordsworth, francezul Jules Barbey d'Aurevilly

În desfășurarea activității au fost vizate următoarele obiective: inițierea și susținerea unor campanii de promovare a interesului pentru carte/ lectură în rândul elevilor; manifestarea curiozității pentru carte în general și pentru lectura de plăcere în mod special; îmbunătățirea competențelor de citit la gimnaziu; promovarea lecturii deschise/ a lecturilor plurale; crearea unui mediu educațional care să stimuleze dragostea de carte; utilizarea informațiilor însumate în formarea personalității elevilor; promovarea serviciilor Bibliotecii Județene „Gheorghe Șincai” și ale bibliotecii școlare; documentarea și informarea în bibliotecă, o alternativă de petrecere a timpului liber pentru elevi, precum și implicarea familiilor în stimularea interesului pentru carte/ lectură.

S-a evidențiat legătura dintre carte – lectură – informare – formarea personalității elevului ca viitor adult al societății. Cu ajutorul elevilor participanți, au fost prezentate istoricul primelor cărți; biblioteci celebre specifice Apusului (Vaticanul) și Răsăritului (Sfânta Ecaterina); istoricul Zilei Internaționale a Cărții. Sub îndrumarea doamnei profesor, elevii și-au argumentat părerile referitoare la educație, carte, cultură.

EDUCAȚIE PENTRU SĂNĂTATE

„Minte sănătoasă în corp sănătos”

✎ prof. învă. preșcolar *Trif Rodica, Jarca Anca, Bercea Anamaria,*

Ferche Alina, Șerban Cristina, Covaci Bianca

La început de mileniu, grădinița trebuie să pună la dispoziția preșcolarului mijloace intelectuale și morale, pentru a înțelege mai bine lumea în care trăiește, să se poată adapta, să reușească să se conducă singur, să-și însușească comportamente individuale și sociale corespunzătoare complexității crescânde a relațiilor. Cadrul didactic nu mai poate fi un slujbaș care predă lecții, el trebuie să fie un ghid de nădejde al copilului căruia îi dă sprijinul de care are nevoie.

Educatoarea nu mai este deci o simplă moderatoare a activității de predare-învățare, ci ei îi revine misiunea de a contribui esențial la efortul comun de îmbunătățire a condiției umane.

Sarcina cadrului didactic este complexă:

- ✓ contribuie la formarea personalității copiilor, la modelarea comportamentului acestora;
- ✓ îi ajută să-și descopere calitățile și defectele, să le corecteze pe cele din urmă, să-și armonizeze relațiile cu ceilalți;
- ✓ cultivă calitățile morale ale copiilor;
- ✓ învață copiii să-și iubească semenii, să se ajute la nevoie etc.

Totodată, în grădiniță, se pun bazele unei educații pentru sănătate adecvate. Educația sanitară este o integrare a regulilor de igienă zilnică; este un comportament, o atitudine în fața vieții.

Pentru preșcolari este important:

- ✓ să înțeleagă noțiunile de igienă, sănătate, rolul lor pentru viața omului;
- ✓ să își formeze deprinderi igienice adecvate;
- ✓ să cunoască importanța unui regim rațional de alimentație, a exercițiilor fizice;
- ✓ să cunoască consecințele nerespectării normelor de igienă și curățenie.

Prin activitatea desfășurată în cadrul Programului

Școala altfel, „Minte sănătoasă în corp sănătos”, am realizat o educație pentru sănătate adecvată, dar și o educație moral-cetățenească corespunzătoare, am subliniat copiilor importanța comportamentului preventiv, aceștia urmând să acorde o mai mare atenție normelor de igienă individuală și colectivă.

România în al Doilea Război Mondial

∞ Andrei Lucas, Birău Andrei, Moș Mihnea - VII B

Perioada interbelică

Perioada interbelică a fost una extrem de tensionată, nu doar pentru statele europene, ci și pentru întreaga lume, fiind marcată de două mari etape:

1. Etapa tratatelor de pace de la Paris (1919-1920) și Marea Criză de la sfârșitul anilor 1920.
2. Etapa schimbării conducerii unor state europene.

Declanșarea războiului

În anul 1938, la 5 ani de la venirea la putere a naziștilor în Germania, hitleriștii anexează Austria și statele nord-ceslovace. Pe 23 august 1939, lumea a fost puternic lovită de o decizie, încheierea Pactului Ribbentrop-Molotov, care prevedea neagresiunea celor două state, URSS și Germania, precum și anexarea Basarabiei.

România înainte de război

La 1 septembrie 1939, naziștii pătrund în Polonia, decizie care va fi urmată de implicarea Angliei și Franței în război. Pe 17 septembrie, sovieticii invadează surprinzător Polonia, stat care va fi împărțit între cele două mari puteri, pe 28 septembrie. Mulți dintre cetățenii acestei țări s-au refugiat în România. În 1940, Hitler ocupă Țările de Jos, Danemarca, Norvegia și o parte din Franța, apoi încearcă o ofensivă împotriva englezilor, dar fără rezultat. În luna iunie, același an, are loc ultimatumul sovietic de cedare a Basarabiei și Bucovinei, ceea ce a stârnit invidie, în urma pretenției de a anexa Bucovina. Românii și germanii fac un pas înapoi, acordându-le doar Bucovina de Nord.

Românii îmbunătățiseră relația cu Berlinul, motiv pentru care Hitler urmărea ca România să rezolve problemele teritoriale cu Bulgaria și Ungaria. Relațiile dintre români și unguri au fost tensionate în privința cedării teritoriilor. După întâlnirile eșuate de la Turnu Severin, germanii au organizat arbitrajul de la Viena, potrivit căruia România era forțată să cedeze pe cale pașnică Transilvania de Nord, cu o populație de 2,6 milioane de locuitori. Cu privire la pretențiile bulgarilor, românii renunțaseră la Cadrilater prin Tratatul de la Craiova.

Între timp, românii erau nemulțumiți de cedarea ușoară a teritoriilor și au loc schimbări la conducerea țării. Carol este forțat să abdice în favoarea fiului său Mihai, dar acesta fiind prea tânăr, Carol a acordat puterea lui Ion Antonescu, conducerea devenind militară.

România în război

În septembrie 1940 se încheie Pactul Tripartit între cele trei puteri ale Axei: Germania, Japonia și Italia, la care aderaseră România și alte state pro-Hitler. În iunie 1941, Hitler îi dezvăluie lui Antonescu ideile sale de a nimici Uniunea Sovietică, iar pe 22 iunie, Germania atacă Uniunea Sovietică, atac la care se alăturase și România, cu scopul de a reanexa țării cele două provincii: Basarabia și Bucovina.

În Moldova au loc la ordinul generalului Antonescu diferite masacre antievreiești, cum ar fi cel de la Dorohoi, încheiat cu 53 de evrei uciși, și cel de la Galați, cu peste 80 de evrei uciși.

Desfășurarea războiului

Pe 17 iulie, Basarabia este eliberată, iar pe frontul estic, germanii pătrund adânc în Rusia. La solicitarea lui Hitler, românii cuceresc Odessa, în urma unui atac extrem de sângeros, cu peste 90.000 de morți.

În 1942, Transnistria intră în posesia românilor, o zonă care va constitui o resursă economică și agricolă pentru România, dar și un posibil schimb de teritorii la finalul războiului, însă este sacrificată pentru Transilvania de Nord. În vara aceluiași an, germanii pătrund în Crimeea și Kazahstan, iar în toamnă ajung până la Stalingrad, unde sovieticii ripostează cu un contraatac nimicitor și surprinzător.

După o bătălie îndelungată, sovieticii înaintează zdrobitor în zona ocupată de germani din propria lor țară. Aceștia înaintează în Kazahstan, ocupă această zonă, apoi ajung cu trupele pe malul Donului. Germanii pornesc o nouă ofensivă prin bătălia de la Kursk, dar fără rezultat. Între timp, România este bombardată de către americani în zona petroliferă, ceea ce era de mare folos pentru economia lui Hitler. Românii încep să negocieze în secret cu anglo-americanii pentru semnarea unui pact, dar fără rezultate pozitive. Italia ajunsese un teatru de război între Aliți și puterile Axei.

În anul 1944, rușii ajung până la granița cu Transnistria, iar în luna aprilie, românii pierd Bucovina și jumătate din Basarabia și Moldova. Hitler plănuiește ocuparea României și Ungariei, dar se mulțumește doar cu Ungaria.

Revizuirea de stat din România

Românii negociază strâns cu Aliții, rezultatul fiind încheierea unui armistițiu. Antonescu nu era de acord cu încheierea păcii cu sovieticii, ceea ce va duce la arestarea lui de către regele Mihai în timpul audienței din 23 august 1944. În acest fel se ajunge la regimul democratic, cu premierul și regele în fruntea țării, iar în septembrie este semnată Convenția de la Moscova, care prevedea intrarea României de partea Aliților.

Armata română luptă alături de cea sovietică, înaintând prin Ungaria, Cehoslovacia și Transilvania, zonă care nu se știa cui va rămâne.

Capitularea Axei – Încheierea războiului

Armatele Aliților ajung până în Italia și Germania, care capitulează. La Conferința de Pace de la Paris din 1946-1947, s-au negociat strâns beneficiile, dar și consecințele pentru fiecare țară. Potrivit tratatelor de pace dintre țările participante, România era obligată să plătească despăgubiri de război în valoare de 300.000.000 de dolari către Uniunea Sovietică. Transilvania de Nord intră în posesia României, iar Basarabia și Bucovina, precum și statele est-europene sub posesia sovieticilor, iar Occidentul revine americanilor.

ȘCOALA, în ochi de copil

✉ prof. învă. primar Peca Daniela

Motto:

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” (Gaston Berger)

Copilăria și școala sunt două tărâmuri al căror stăpân este copilul. Acesta explorează frumusețea universului înconjurător, descoperind o lume nouă, o lume a inocenței, a jocului, a lucrurilor simple care dau sens vieții. Școala este cea care ne ajută să descoperim această lume mirifică și plină de provocări, o dimensiune a vieții în perpetuă schimbare și, de aceea, atât de surprinzătoare.

În ochii copiilor clasei mele, I B, a celor treizeci de suflete inocente și angelice, școala este esența vieții, este ca o navă spațială care traversează necunoscutul pentru a ajunge pe planeta cunoașterii, a explorării și a deslușirii tainelor cititului și scrisului. Școala este pentru ei „a doua casă”, este castelul din poveste unde se întâmplă lucruri magice, unde nu

există personaje negative și tristețe, ci doar zâmbete și fericire. De aceea copiii mei cred în basme, în magie, în lumea perfectă și bună. Ei sunt ceea ce își doresc să fie, sunt fermecați, sunt prinți și prințese, sunt cei care pot aduna în inima lor întreg universul.

Sunt valoroși atât în activitățile școlare, cât și în activitățile extrașcolare la care participă cu mare drag, de la promovarea

datinilor și obiceiurilor strămoșești, la aniversarea sărbătorilor naționale, a evenimentelor istorice, iar aprecierea valorii mărturiilor istorice le-a conturat mândria și conștiința de român și le-a format premisele unor trăsături morale pozitive. Fiecare dintre noi am avut parte măcar de o apariție pe o scenă, oricât de modestă ar fi fost aceasta. Orice om, în copilăria lui, a cântat, a spus o poveste sau a recitat o poezie într-un cadru festiv al unei serbări școlare. Păstrăm în amintire aceste momente ca pe ceva ce ne-a marcat decisiv sufletul, ajutându-ne să ne autodepășim. Activitățile extrașcolare au fost și sunt cadrul manifestării talentelor unui copil, talente care nu pot fi descoperite întotdeauna în timpul activităților didactice. Merită să aducem frumosul artistic în viața elevilor noștri prin intermediul programelor artistice, care prin multiple valențe formative au menirea de a dezvolta creativitatea, de a consolida colectivele de elevi și de a

conferi un salt calitativ în devenirea copiilor, prin modelarea caracterelor și prin managerierea propriilor emoții. Prin toate activitățile desfășurate, elevii sunt stimulați să caute ineditul în tot ceea ce fac și să fie apreciați de semenii alături de care trebuie să trăiască în armonie și fericire.

„Un copil poate să învețe oricând un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.” (Paulo Coelho)

Elevii din clasa mea sunt o sursă inepuizabilă de energie și cel mai bun exemplu de perseverență: de la „-Ce dacă socotim zi de zi ? O facem cu bucuria descoperirii tainelor matematicii.”, până la „-Avem de lecturat două pagini? Nu-i nimic, deoarece vom afla care sunt pasiunile personajului X, care este țelul său în viață și pe cine are alături în marea călătorie a destinului său.”

Ce poate fi mai minunat decât să vezi acești „fluturași” care se bucură de fiecare zi petrecută la școală. Cine intră în inima lor, rămâne acolo pe veci și poartă recunoștința celor care le deschid mintea spre a pricepe misterul acestei lumi minunate.

Rețeta prieteniei

✎ autori: elevii claselor VI A și VI B, coord. prof. Hera Diana

Dragi prieteni, vă invit în bucătăria mea în această după-amiază însorită, să preparăm împreună cea mai delicioasă rețetă a prieteniei gustată vreodată.

Ingrediente:

200 g de compasiune, 1 kg de sinceritate, 500 g de înțelegere, 3 pahare de încredere, 450 g de toleranță și bunătate, în raportul dorit.

Într-un bol se pun 3 pahare de încredere, care se amestecă ușor cu 1 kg de sinceritate. După completa lor omogenizare, trebuie să rezulte o cremă fină și pufoasă; se adaugă 450 g de toleranță și bunătate, fără a uita să înglobăm în compoziție 500 g de înțelegere, adăugată puțin câte puțin, să nu se taie crema. Tapetăm o tavă cu cele 200 g de grijă, turnăm amestecul și introducem la cuptor la temperatura sufletească pentru 30 de minute. Cu 10 minute înainte de a fi gata, presărăm compasiunea și mai lăsăm până observăm o ușoară rumenire a suprafeței compoziției. Se servește garnisită cu multă veselie!

INGREDIENTE

Mod de PREPARARE

O linguriță de amuzament, 6 stropi de încredere, o jumătate de cană cu praf de peripeții, 4 sărituri în al nouălea cer și o sticlută cu esență de zâmbet

Amestecați cu bucurie ingredientele, la final mai puteți adăuga esență de zâmbet, după plac. Împărțiți preparatul cu cei dragi!

O lingură de nebunie, 2 plicuri de amuzament, 4 căni de distracție, 100 de căni de încredere

Asigurați-vă că prietenul dumneavoastră are încredere în acest preparat. Amestecați și ați găsit cel mai bun prieten.

O cană de respect, o lingură de încredere și o cupă de amuzament

Amestecați în pași de dans ingredientele și puneți-le în formele prieteniei.

Loialitate, încredere, empatie,
răbdare, iubire, entuziasm

Amestecăm entuziasmul cu loialitatea, adăugăm o cană de răbdare, pe urmă punem o linguriță de încredere și la final asezonăm cu empatie. Prietenia perfectă!

O linguriță de veselie, 10 stropi de voie bună, o cană de aventuri, 2 sticlute cu esență de joacă și 7 prafuri de entuziasm

Iubire, adevăr, sinceritate, afecțiune,
înțelegere, amuzament (2 linguri din
fiecare)

Se amestecă toate ingredientele ușor, se introduc la
cuptor timp de 15 minute, se lasă la răcit – și gata!

250 g de sinceritate, 150 g de
bucurie, 100 g devotament și
200 g de simpatie

Se iau cele 250 g de sinceritate și se amestecă cu 200 g de simpatie. Se adaugă cele 100 g de devotament, în armonie și bună înțelegere. Se face un aluat pufos, pe care îl ornăm cu bucurie imensă și nesfârșită.

2 linguri de prietenie,
bunătațe, iubire și
compasiune

Se toarnă în ploaie în bolul cu veselie, copilărie și distracție. Se pun în cuptorul entuziasmului, la 30 grade de compasiune și va ieși o prăjitură cu emoții, îndrăzneală și generozitate. Le vei savura și vei simți gustul familiei iubitoare!

Ingrediente:

2 linguri de înțelegere, 250 g suport, 500 g loialitate, o esență de glume, 250 g de timp petrecut împreună, îmbrățișări după gust, 1 ml de lacrimi, puține bârfe, 1 kg de nebunie și discuții de toate felurile.

La început, veți avea nevoie de timp petrecut împreună, pentru acomodare. Peste, adăugați loialitatea și esența de glume, amestecați și lăsați compoziția să stea o vreme. După ce vă simțiți confortabil, adăugați nebunia și amestecați. Acum e nevoie de suport și de lacrimi, pentru că toată lumea trece și prin momente grele, în care e binevenit sprijinul unui prieten. Ca totul să aibă un gust mai plăcut, adăugați îmbrățișările și bârfele, care merg cu loialitatea. Amestecăm tot ce am adăugat până acum și ne-au mai rămas doar

toate felurile de discuții. Acum că e totul preparat, compoziția se împarte sub formă de amintiri și se pune la păstrat. Așa se creează o prietenie pe cinste.

Könyvből vagy képernyőről- a fontos az, hogy olvassunk minél többet

☞ Bálint Beáta Livia – magyar nyelv és irodalom tanár

Ma bizonyára minden szülő és pedagógus rácsodálkozik a fiatal generációra, hiszen ők előszeretettel és szívesen töltenek sok időt a képernyők előtt. Mondják, hogy “digitális benszülött” gyerekek, akik “már nem olvasnak annyit”, mint a korábbi generációk. A képernyő előtt töltött idő, a mai világvilág idején megsokszorozódott, de digitális kompetenciánk is fejlődtek, s ebből a helyzetből mindenki remek új lehetőségeket fedezhetett fel, új dolgokat tanult.

Egy ember jövője nagyban függ az elolvasott könyvek számától. A tudomány egyet ért abban, hogy a szövegértés képessége, minden tanulás alapja. Legyen természettudományokról, irodalomról vagy társadalomtudományról, jól csak az boldogul a tudományokkal, akinek megfelelően fejlett a szövegértő képessége. A betűhöz pedig hozzá kell szokni, a betűt meg kell szeretni. Egy betűszerető közösséget teremteni osztályteremben is kihívás, de csak elkezdni nehéz, s ha már megszokták a gyerekek, az olvasást, olyan csapat alakul ki, akik számára az olvasás büszkeség, a könyv jó barát.

Ma már a gyerekeket a saját terepükön, a képernyőkön keresztül is meg kell kínálnunk minőségi olvasmányokkal, bízva abban, hogy a történetek hatása nem formátumhoz kötött, hanem minden platformon működik.

Emlékszem amikor szüleim, nagyszüleim esti mesét olvastak nekünk. Azok a csodás történetek egy teljesen új, izgalmas világba kalauzoltak minket nap, mint nap. Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy a meséknek mekkora ereje, személyiségfejlesztő hatása van. Akiknek kiskorukban mindennapi életük része volt a mesehallgatás, jóval kiegyensúlyozottabbak, rátermettek, és jobban teljesítenek az élet különböző területein.

Hajlamosak vagyunk azt a hibát elkövetni, hogy a jelenkor gyermekeire másként tekintünk. Ők azok, akik már “tablettel a kezükben” születnek, és ezért azt is feltételezzük róluk, hogy automatikusan rendelkeznek mindazon tudással, ami a digitális világban való tájékozódáshoz, az internet kritikai használatához szükséges. De bizony sok esetben nem ismerik fel a gyerekek, mennyi tanulási fejlődési lehetőséget rejt magában a világháló. Ilyen a képernyőn olvasás.

Az eReaderek feltalálásával és elterjedésével egyre csökken a papír alapú könyvek jelentősége, ugyanis mégis csak egyszerűbb egy kis, kompakt eszközt magunkkal vinni, mint a nehéz, vastag könyveket. Magam is, hatalmas könyvrajongóként, szintén küzdök a dilemmával, hogy melyik megoldást válasszam, hiszen a könyv lapjait lapozgatva egészen más érzés fogja el az embert olvasás közben, mint egy képernyőt nyomkodva. Mindkét megoldásnak megvannak előnyei és hátrányai, azonban nehéz választani közülük.

Apapír alapú könyvek pozitívumai közé tartozik, hogy azok valósabb élményt nyújtanak, mint egy képernyőn olvasott szöveg, hiszen a papírlapok érintése, lapozása és a könyv illata nem helyettesíthető dolog, ezeket egy elektronikus eszköz nem képes megadni.

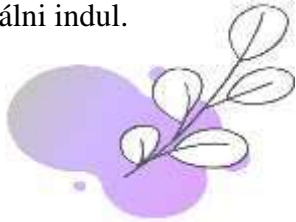
Ezzel szemben a kézben fogható könyveknek hátrányai is vannak, hiszen már néhány könyv is nagy helyet foglal el, és ráadásul még nehezek is lehetnek. Vigyázni kell rájuk, hiszen senki sem szeretné, ha az foltos és maszatos lenne, vagy, hogy elszakadjon – gondolom, hogy nemcsak nekem rongálódtak meg a sokszor olvasott, szeretett könyveim, vagy tört meg esetleg a gerincük.

Adöntés a két opció között nehéznek bizonyul sokak számára, a fontos az, hogy bármelyiket is válasszuk, olvassunk bátran és lehetőleg minél többet.

Az én városom, Nagyvárád

Fotóriport és beszámoló a Festum Varadinum kapcsán

Nekem Nagyvárád azért is különlegesen kedves város, mert itt születtem. Bárki aki ide látogat, biztosan nagyon meg lesz elégedve, mert nagyon szép város, tele van nevezetes műemlék épületekkel és szobrokkal. Híres írók és költők, mint például Ady Endre és Juhász Gyula is, évekig itt éltek, így az ide látogatók az ő nyomdokaikban járva élvezhetik a város szépségeit. A város egyik leghíresebb építésze ifj. Rimanóczy Kálmán volt, akinek a tervei alapján készült el több látványos épülete is. Íme néhány pillanatkép arról, mennyi szépséget láthat az, aki Nagyvárádon sétálni indul.

Komjászegi Ingrid- VI. C

Nagyváradon járva számtalan szép helyet fedezhetünk fel. Nekem az egyik kedvencem a Kanonok-sor, ami a város egyik nevezetessége. A híres épület 100 éven át készült. Jellemzősége egy 253 méter hosszú külső folyosó, melyet 56 pillér támaszt alá, s 10 épületet köt össze. Az építészeti remekművet Franz Anton Hillebrandt tervezte az akkori püspök elképzelései alapján. Nagyváradi lakosként mindig is tetszett, a végtelen hosszúságúnak tűnő folyosó, ami jól látható az általam készített képen is.

Fenesi Tamás- VI. C

Leiner Laura

Bexi sorozat - Könyvajánló

☞ Éhik Orsolya- VII. C

Budai Rebeka (Bexi) egy poénból szánt videóval vált egy csapásra híressé. A 17 éves lányt felkérlik, hogy legyen duett partnere Nagy Márknak, a Poprock sztár leszek című tehetségkutatóban. Ettől kezdve fenekestül felfordul az élete.

Ezt a könyvsorozatot azoknak ajánlom, akik szeretnek olvasni, de ugyanakkor olyanoknak is, akik nem szeretnek. A történet izgalmas, néha váratlan, de ami a legjobb benne az az, hogy nagyon jó humorú. Bemutatja, hogy egy hírességnek sem csupán móka és kacagás az élet. Leírja, hogy milyen kegyetlen, és igazságtalan tud lenni az élet, de megnyugtat, hogy amikor már tényleg úgy érezzük, hogy nincs kiút, valójában van, csak meg kell találni. Rávezet, hogy nem minden ember olyan, amilyennek látszik, és hogy vigyáznunk kell, hogy kit milyen közel engedünk magunkhoz. Amit még egyszer ki szeretnék emelni az az, hogy hiába híres egy ember, a tini problémák ugyanúgy megtalálják.

Ebből a könyvsorozatból rengeteg dolgot tanultam, de talán annál is többet nevettem.

Szent László udvarában

☞ Fándly Enikő Anna, tanító néni

Városszerte változatos ünnepi eseményekkel köszöntik a nagyváradiak az immár hagyománnyá vált Festum Varadinum kulturális fesztivált.

A Dimitrie Cantemir Iskola negyedikesei, Fándly Enikő Anna tanító néni irányításával, rendhagyó módon emlékeztek meg városalapító királyunkról: várjátékkal idézték meg Szent László királyi udvarának hangulatát.

Már napokkal a várva-várt projektnapot megelőzően elkezdődött a lázas készülődés, amely a szerda reggeli jelmezkészítésben csúcsosodott ki. A legények elkészítették lovagi pajzsukat és kardjukat, amellyel hősiesen megvédhetik királyukat. A lányok koronáikkal és fátylaikkal percek alatt hercegnőkké, udvarhölgyekké változtak. A szakácsok, krónikás, csillagász, a bölcs és szabadszájú udvari bolond jellegzetes kiegészítőikkel készültek szerepükre. Mi a legmegfelelőbb helyszín? A csodálatos nagyváradi vár!

Csodás élmény

☞ Szentmihályi Dorottya, IV. E osztály

A jelenlegi COVID helyzet miatt, sajnos nem tudunk sok helyre eljutni. De egy csoda folytán az osztályommal eljutottunk a Nagyváradi várba.

Ez nem csak egy egyszerű látogatás volt, hanem az volt a célunk, hogy régi középkori időkből előadjunk egy kis jelenetet. Ez meg is történt, de kezdjük az elejétől. Reggel 8 és 9 óra között előkészültünk a jelenetre, és elkészítettük a kellékeket. Az utcán kicsit furcsa volt jelmezekbe beöltözve menni, de attól még nagyon jó volt. Amikor odaértünk, nagyon sok képet készítettünk, majd elő is adtuk a várjátékot. Voltak hercegnők, hercegek, udvarmester, udvari bolond, írnok, szakácsok és még jövőmondó is.

Nagyon jó volt az egész nap! Ennek a napnak az emlékét elraktároztuk a többi csodás közös élmény közzé. Remélem még sok hasonló tapasztalathoz jutunk.

Királyválasztás

☞ Horváth Emília Petra, IV. E osztály

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy 4E osztály, amelyet Baglyocskák osztálynak is hívtak. Ez az osztály a nagyváradi Dimitrie Cantemir Iskolában volt.

Sajnos Romániát, sőt az egész világot egy rossz dolog tartotta fogságban: egy vírus. A COVID 19 miatt komoly szabályok léptek életbe: szájmaszk viselése, a biztonságos távolságtartás.

Am az osztály tanító nénije kigondolta, hogy mindezen biztonsági előírások betartásával hogyan mehetne el az osztály a várba. A diákok benne voltak. Kedden kiosztották a szerepeket: Dári írődeák, Aihnoa csillagjós, Domi és Nóra szakács, a lányok hercegnők és a fiúk lovagok voltak.

Szerda reggel mindenki sietett, hogy felkészüljön a várjátékra. A fiúk a pajzsukat festették, a lányok a koronáikat díszítették, mindenki sürgött-forgott. Miután mindannyian elkészültek libasorba álltak, és elindultak a várba.

A várban sok fényképet készítettek. A fiúkkal a tanító néni gyakorolta hogyan kell meghajolni, kardot forgatni. A lovagok megküzdöttek egymással. Nehezebbnél-nehezebb feladatokat kaptak. Királyhoz méltó válaszokat kapott a játékvezető. A végén kiderült, hogy

Balogh Márk lett Szent László király. Miután királyt választottak, azután csak egy valami hiányzott: a királynő. A lányok körbe álltak és a királyt bekötött szemmel háromszor körbe forgatták, és akit felismert, az lett a királynő. Végül a királynő Horváth Emília Petra lett. Egy farönk volt a trón. Megtartották a kézfogót. Az íródeák mindent részletesen

lejegyzett a krónikába, és az esküvőn fel is olvasta. A királynak fogadalmat tettek a lovagok, hogy örökké hűségesek lesznek hozzá. A király a lakodalom végén még egyszer megívott a lovagokkal. A királynő lejtett a hercegnőkkel egy utolsó táncot. A jövőmondó megjósolta a királyi pár jövőjét, a szakácsok ismertették a menüt.

Azután visszamentek az iskolába. Honnan tudom én ezt? Hát onnan, hogy én voltam a királynő!!!

Szent László királyunk bölcsességéről, emberségéről, szervező készségéről, testi

erejéről volt híres, ezért a lovagok közül változatos próbatételekkel választották ki a méltó utódot. A küllemben és jellemben egyaránt nagyszerű hercegnők közül a király kiválasztotta szíve hölgyét. A frigyre lépésüket nagy ünnepléssel köszöntötte a királyi udvar apraja, nagyja. Az udvarmester irányításával a bájos

hölgyek táncot lejtettek, a lovagok bajvívással tettek bizonyoságot bátorságukról és hűségükről, a krónikás lejegyezte az utókor számára e dicső nap minden eseményét, az udvari csillagász fényes jövő ígéretét olvasta ki a bolygók állásából, a szakácsok ünnepi étkeket készítettek, az udvari bolond csípős szavakkal figurázta ki az udvar apraját-nagyját.

Egy újabb élménydús nap, amelynek emlékét jó lesz felidézni.

Bun-simț, bun-gust

∞ prof. Capota Anita

Bunele maniere nu se demodează niciodată! Bunul-simț și politețea vor da întotdeauna farmec unei persoane. Mulți oameni din jurul nostru sunt de părere că manierele nu mai au nicio importanță. Ei cred mai degrabă că a fi politicos este o ciudățenie sau, mai rău, o pierdere de vreme. Chiar așa să fie? După cum un motor care funcționează într-un mod silențios este mai eficient, în același fel manierele fac viața celor cu care intrăm în contact să funcționeze mai liniștit, mai plăcut și mai eficient. Bunele maniere reprezintă un atu valoros pe care orice om îl poate avea într-un mod gratuit, dar nu ieftin. NU ne naștem cu manierele, le acumulăm în timp.

Folosim manierele sau eticheta în fiecare zi pentru a face o impresie bună asupra celorlalți și pentru a ne simți bine. Indiferent unde ne aflăm – acasă, la locul de muncă sau cu prietenii – practicarea bunelor maniere este importantă. Bunele maniere deschid multe uși. „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Fii amabil!” sunt fraze cheie pentru a face o impresie bună, oriunde te-ai afla.

Atunci când practicăm bunele maniere le arătăm celor din jurul nostru că suntem atenți la sentimentele lor, cu alte cuvinte le arătăm respect. De asemenea, comportându-ne în felul acesta stabilim standarde pentru comportamentul altora și-i încurajăm să ne trateze cu respect similar.

Desigur că în societatea în care trăim, fiecare cultură și individ poate avea reguli sau sentimente diferite despre ceea ce este politicos sau nu. Aceste reguli pot fi diferite de la persoană la persoană sau în funcție de situație, dar există o regulă a bunelor maniere (de altfel, este o regulă de viață în general) care este întotdeauna ușor de atins: „Ce voți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea.” sau, cu alte vorbe, regula de aur: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”.

Așadar, iată câteva răspunsuri practice la întrebarea „*De ce sunt importante manierele?*”:

Manierele implică valori stabile.

Manierele joacă un rol semnificativ în construirea relațiilor și a prieteniei.

Manierele ne ajută să alegem cuvintele care să nu jignească.

Manierele reflectă educația de care am avut parte fiecare dintre noi.

Manierele produc o impresie de lungă durată.

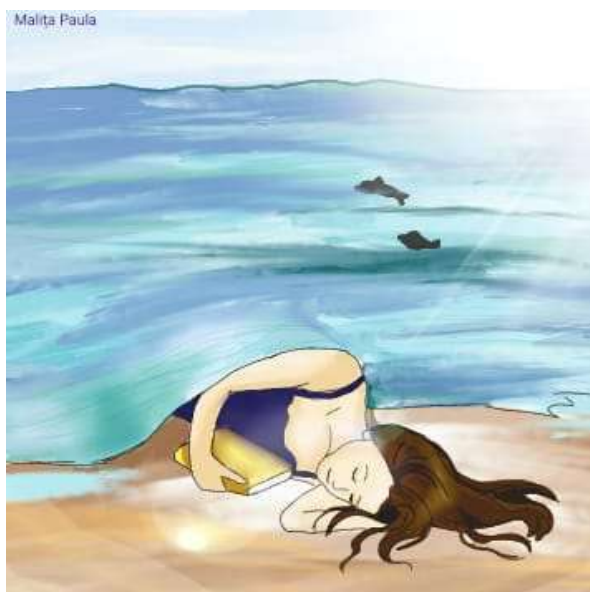
Manierele arată altora că îți pasă de ei.

Manierele fac ca ceilalți să se simtă apreciați și respectați.

Manierele te ajută să fii mulțumit de tine, ceea ce este important pentru o imagine de sine sănătoasă.

Esențe de speranțe

☞ text și ilustrație: Malița Paula Maria, VII A

Mergând agale pe plaja luminată de farmecul copilăriei, fiecare pas îmi trezea o veche amintire. Oare când au fugit anii pe lângă mine? Înaintam spre oceanul plin de „datorii” și „sarcini” abandonând nisipul pur, ce-mi mângâiase de atâtea ori jucăuș picioarele.

Minute, ore, zile, ani... Toate-și luau zborul în tăcere, lăsându-și doar umbra în urmă, de parcă ar fi fost doar o himeră. Deși mintea îmi era ocupată, corpul înainta de la sine spre oceanul ale cărui ape se izbeau furioase de stâncile abrupte. Eram doar la câțiva pași distanță, imaginându-mi o mie de alte locuri unde puteam fi atunci, o infinitate de alte opțiuni, gânduri, speranțe, iluzii...

Dar... „Cât durează eternitatea?” – mă surprindeam gândind în timp ce apa rece mă înghițea, trăgându-mă în abis. Un tremur de gheață îmi

cuprinse ființa înfricoșată. „Când am intrat în ocean?” încercam să-mi amintesc urmărind uluită norii cenușii care au luat în stăpânire cerul. „E în regulă! Totul va fi bine!” îmi repetam în timp ce respirațiile îmi erau tot mai grele. „Dacă VREAU un curcubeu, trebuie să trec prima dată prin ploaie.” Cât priveam cum cerul devenea din ce în ce mai distant, amăgită de melancolie... gândurile își luau zborul spre înalt, când picioarele-mi atingeau timid fundul oceanului, un loc gol și negru, lipsit de viață... ce avea nevoie de îmbrățișarea sinceră a soarelui.

Timid mi-am împreunat palmele, creând micuțe bile de speranță... biluțe de soare ce se linguseau una pe lângă alta precum niște adorabile pisicuțe. Încetul cu încetul se făcu lumină, bulele pluteau în jurul meu, în apă. Erau calde și cristaline precum bijuteriile proaspăt prelucrate. Le priveam fascinată dansul unic și luminos, în timp ce scoteam o mică sticlă. „Nu e timp de pierdut.” gândeam cât înghesuiam o sferă în sticlă. „Ești prea mică și fragilă pentru a rămâne liberă.”, îi șopteam adunând mai multe cristale. Sticlă cu sticlă am așezat frumos pe un raft creat din iubire și grijă, elixirul speranței.

☞ Gânduri bune! Gânduri pure! Gânduri mărețe!

Visam ca această colecție să-mi aducă o mulțime de prieteni noi. În fiecare sticluță, o rază de soare era pregătită să creeze legături, să ofere încredere, să dea speranță... Uneori, unui prieten „consumat” de minciunile reci ale întunericului îi dăruiam cu bucurie unul dintre recipientele cu leacul miraculos. Noapte după noapte, mai multe vise. Prieten după prieten, mai multe sticle, mai multe speranțe. Raft cu raft oceanul se încălzea, dar eu tot mai adânc mă avântam. Nu știam cât timp a trecut, de parcă exploram o cavernă întunecată, de parcă aveam să descopăr adevăratele intenții ale unui om viclean. Explorând, adunând, dăruind...

Totul era gata. Eram pregătită să mă ridic din nou la suprafață, la amicii ce mă priviseră în tot acest timp. I-am invitat pe rând în nucleul miciei mele lumi, oferindu-le darul neprețuit. Nu a durat mult să realizez că, de câte ori ofeream unul, se spârgea chiar în fața ochilor mei...

☞ Gânduri... Gânduri... Gânduri...

Unul câte unul dispăreau, în timp ce ei se îndepărtau. Deși sticlele au fost create pentru a aduce zâmbete pe chipurile celor ce au nevoie... acum zăceau în mii de cioburi pe fundul oceanului al cărui întuneric învăluia totul din nou într-o ceață stranie. Era frig. Priveam în jur, dar eram mai singură ca un cuc. „Cineva?” am strigat deznădăjduită... dar tot ce auzeam era „ecou, ecou, ecou...” în interiorul minții mele.

Linia dintre trecut și viitor, linia dintre copilărie și maturitate, linia dintre dușmani și prieteni... este aproape imperceptibilă...” îmi repetam obsesiv, în timp ce mă ridicam alene din pat.

Aventură la malul mării

☞ Text și ilustrație: Iovan Andreea, VII A

Fiecare zi pe care o începem este un miracol, o încântare, o nouă zi în care ne propunem să facem atâtea și atâtea lucruri.

Țri de câte ori ajung la mare, în vacanță, pe lângă nerăbdarea reîntâlnirii cu nesfârșitul ei albastru, primul gând care îmi vine în minte este acela de a admira răsăritul de soare, în prima dimineață a vacanței marine.

Deja a devenit un obicei să mă trezesc cu noaptea în cap și să merg pe plajă, somnoroasă și înfrigorată, împreună cu familia și să așteptăm. De data asta am avut nesperata ocazie de a întâmpina soarele de pe mare dintr-o barcă, și iată-mă într-o bucurie fără margini, sperând alături de alți turiști să immortalizez magia răsăritului. Pentru că da! Este o adevărată magie să fii martor la începutul unei noi zile.

Noaptea și-a ridicat vălul de cerneală. Cerul vioriu începe să se lumineze în mângâierea răcoroasă a brizei, iar printre norii răzleți apare un punct roșiatic, care crește. E atâta liniște în jur! Doar câteva siluete de-a lungul plajei, dornice să admire apariția astrului pe boltă. Ici-colo câte un pescăruș somnoros, plutind alene pe cer, și muzica valurilor care spală liniștite țărnul, într-o cadență asemenea unei respirații vioaie. În jur se țese o lumină roșiatică care se topește în marea de lumină, ce devine din ce în ce mai strălucitoare. Roșul s-a transformat mai întâi într-un portocaliu strălucitor și-apoi într-un galben diafan. Țipătul pescărușilor se aude tot mai des, oamenii încep să se agite în ritmul lor grăbit.

Ț nouă zi, o minune ia naștere din oglinda mării!!! Sunt pregătită pentru o nouă aventură!

Copilăria, comoară neprețuită

☞ Text și ilustrație: Popa Adania, VII A

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecărei persoane, e un tablou în care pictorul a știut să redea inflexiunile sufletului încărcat de emoție, de bucurie și culoare, este o lume mirifică pe care probabil nu o vom putea înțelege pe deplin niciodată. Copilăria este o lume aparte, un univers fantastic, ireal, armonios ori furtunos, pentru noi cei care o trăim cu inocență, dezinvoltură, încredere.

Rememorez cu drag diferite momente ale vârstei lipsite de griji, evenimente importante pentru mine, care mă fac să zâmbesc și să evadesc pentru câteva minute din rutina obositoare a vieții de zi cu zi. Mă încercă o ușoară nostalgie retrăind prima aniversare împreună cu familia și câțiva prieteni, când am primit un tort de căpșune uriaș, prima drumeție cu familia prin pădure în care eu, fetița de 4 ani, oboseam repede și găseam mereu pretexte să mă opresc: să urmăresc cu privirea o buburuză, să privesc cu încântare salturile spectaculoase ale unei veverițe, ori să culeg flori.

Ce sentimente contradictorii mă încercau în dimineața primei zile de școală din clasa pregătitoare! Ba voiam să ajung cât mai repede să-mi cunosc colegii și pe doamna învățătoare, ba să mă știu deja acasă spunând cu mândrie tuturor cunoșcuților: „Eu merg la școala personajelor din povești!” O fericire nebănuită îmi invada ființa ori de câte ori reciteam pasaje din „Cronicile din Narnia”, volumul pe care pentru vreo doi ani îl numeam „cartea mea preferată”, o poveste care poate să capteze acea lume unică a inocenței și să o păstreze pentru totdeauna, ca un cântec dulce pe care îl pot auzi doar eu... și asta mă face să mă simt norocoasă și specială!

Copilăria este un tărâm, un loc și un timp al fericirii, e insula de nemurire a luminii solare din sufletele oamenilor, este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm!

„Copilăria este cea mai de preț comoară de pe pământ!”

Trenul misterios

∞ Agud Albert, VII A

Razele jucășe ale soarelui se strecurau vesele printre crengile de cireș înflorite, coborând spre pământ pentru a-l încălzi. Drumul spre școală era presărat cu mii și mii de petale delicate, care se legănau ușor în adierea plăcută a vântului.

După ore am ieșit împreună cu colegii mei Mihai și David pe terasă la un suc. Deodată pe terasă a apărut o doamnă înaltă, cu un palton roșu. Toată lumea îi arunca priviri pe furiș. Îmbrăcămintea ei nu părea deloc să fie din timpurile noastre. Părul îi era prins într-un coc elegant și purta cercei mari de smarald foarte sclipitori. S-a așezat la o masă mai retrasă, apoi ca din senin a început să se agite și să strige în gura mare:

- L-au furat! L-au furat! Cum am putut să rămân fără el?!

Oamenii au încercat să afle ce a pierdut, dar femeia a ieșit în grabă fără să răspundă.

Eu și colegii mei am fugit după ea, cu gândul să vedem dacă o putem ajuta. Am găsit-o pe o bancă, plângând.

- Bună ziua, doamnă, vă putem ajuta cu ceva?

- Of, băieți! Cum ați putea voi să îmi găsiți biletul de tren pierdut? Fără el nu mă pot întoarce!

- Dar vă puteți cumpăra alt bilet și luați trenul de mâine.

- De aș putea lua același tren...

Nu știam de ce doamna era atât de supărată. A mers cu noi pe peron, în gară, dar starea ei nu se schimbă. Am observat că din paltonul femeii ieșea un colț de hârtie. I l-am arătat și s-a bucurat atât de tare. În semn de recunoștință, femeia ne-a spus un secret pe care nu îl vom uita:

- Băieți, vă împărtășesc un mic secret. Imediat va sosi aici, pe peron, un tren neobișnuit, *Trenul Timpului*. Doar voi îl veți putea vedea, pentru că ați fost buni și m-ați ajutat. Uitați! Acum intră în gară.

Eram fascinați, era un tren decorat cu mii și mii de luminițe și cu flori viu colorate.

- Un tren al timpului?! Și unde merge?

Dar femeia dispăru înainte să ne dezmeticim ...

A fost o întâmplare neobișnuită!

☞ venit primăvara! Odată cu luna aprilie, se apropie și Paștele. Aerul înmiresmat al pădurii ne ademenește. Razele soarelui luminează fețele și sufletele oamenilor. Boarea fură puful ușor al păpădiilor. Izvorul vrăjit sună din valuri. Iarba fragedă înverzește natura.

În timp ce mă plimbam pe pajiște, am zărit o umbră mișcându-se. Era un iepuraș, dar nu unul obișnuit, pentru că îl și auzii murmurând parcă de unul singur: „Nu, nu voi termina la timp! Vaaaaai, ce ghinion!”

- Bună! I-am întrerupt eu. Ce nu vei termina?

- Bună! Nu te-am văzut. Eram foarte concentrat la... Eu sunt Codiță Colorată.

- Eu sunt Rebeca. Te rog să-mi spui, ce s-a întâmplat?

- Am RĂSTURNAT coșul cu ouă colorate! Așa că trebuie să le pictez, din nou, în doar zece zile! Și acest lucru este im-po-si-bil!

- Voi picta și eu alături de tine, împreună sigur vom reuși.

Am început să vopsim ouăle, care păreau că nu se mai termină. A durat nouă zile până când toate au devenit roșii, verzi, albastre, aurii – cu flori, cu buline, cu îngerași... Mai era doar o zi până la Paște!

- Codiță Colorată, am observat că tu ești un personaj foarte important aici. Ești cumva ajutorul Iepurașului de Paște?

- Ha, ha! a început el să râdă, rostogolindu-se amuzat prin iarbă. Nu sunt AJUTORUL lui. Eu SUNT Iepurașul de Paște!

Nu mi-a venit să cred că acel iepure alb ca omătul, cu boticul roz precum un trandafir, era chiar vestitul personaj.

- Pa, Rebeca! mă salută el vesel. Alerg să împart ouăle.

- Rămas-bun, prietene!

De Paște, am descoperit uimită în coșul bunicilor un ou pe care scria „*Mulțumesc, Rebeca!*”. Cât de mult mă bucur că am avut norocul să îl cunosc!

☞ *Pop Rebeca, IV B*

☞ Este Paștele. Toată lumea sărbătorește Învierea Domnului și ciocnește ouă roșii ca sângele, și fragile precum porțelanul.

Eu am pictat ouă împreună cu mama mea și le-am decorat. A fost distractiv, dar epuizant.

Peste puțin timp, ochii mei începură să se închidă obosiți. Atunci când m-am trezit, era deja ora 8 dimineața și afară, în spatele unui copac, am zărit două urechiușe lungi, blănoase. M-am ridicat din pat, am dat buzna în curte, să văd ce fel de ciudățenie stă la pândă în tufișul meu. Surprinzător, nu era un om, era un iepuraș destul de mare, care purta un coș cu ouă multicolore pe braț. Era chiar Iepurașul de Paște! Ne-am uitat unul la celălalt, amândoi foarte mirați, iar după ce făptura a prins curaj, a rostit:

- Să nu spui nimănu că m-ai văzut, bine? Dacă vrei, mai putem sta câteva minute de vorbă, căci la ora asta pot să mă odihnesc și eu puțin. Să știi că este foarte obositor să împarți ouă cu surprize în ele pentru toți copiii, dar este și frumos să îi vezi cum sar în sus de fericire când le găsesc.

- Eu trebuie să găsesc cele 5 ouă pe care le-ai ascuns în grădina mea!

- Da! Iar dacă mă vei ajuta să împart ouă și copiilor săraci, îți voi dărui un ou special, de aur.

Am acceptat această provocare a iepurașului și am pornit amândoi pe drumurile unde tremură copiii fără un cămin. În timp ce tot umblam, am aflat că Iepurașul de Paște are și el un nume, Cherubim. Spre seară am ajuns acasă extenuată, iar pe masă mă aștepta un ou de aur, care strălucea la lumina lumânării. Era răsplata promisă pentru hărnicia mea.

☞ *Ruge Adelina, IV B*

Toți copiii de pe strada mea sunt încântați de venirea primăverii. Așteptăm cu nerăbdare vacanța de Paște. De ce? Păi, știți prea bine. Iepurașul de Paște va veni, cu surprize și bunătăți. Oare ce vom primi? Poate ouă de ciocolată, sau poate tot felul de jucării sau cărți interesante...

Gândindu-mă la câte bucurii aduce micuțul pufos, am mers să mă plimb în livada cu pomi înfloriți. Cum priveam la arborii plini de floare și la iarba verde, am zărit ieșind din tufiș un iepuraș. Era mai mare decât toți cei pe care i-am văzut vreodată până atunci. Spre marea mea surprindere, ținea în lăbuțe un coșuleț cu dulciuri, ouă roșii și pască. Atunci mi-am dat seama că el este Iepurașul de Paște. Am vrut să-l prind. Am alergat după el, dar fugea mult prea repede!

- Stai! Așteaptă-mă! l-am rugat.

S-a oprit înspăimântat într-un tufiș:

- Te rog, nu mă răni! Nu ar fi trebuit să mă observi, dar iarba nu a crescut încă destul de înaltă.

- Tu chiar poți vorbi?! m-am minunat eu.

- Da, am puteri speciale. Știi cine sunt eu? Iepurașul de Paște! Am venit să îți aduc un mic cadou, zise el întinzându-mi coșulețul cu bunătăți din lăbuțe.

Am luat darul și am întrebat:

- Iepurașule, cum reușești să duci tuturor copiilor cadouri de Paște?

- Ei bine, eu toată vara, toamna și iarna lucrez la fabricarea ouălor de ciocolată și a dulciurilor, pentru copiii din toată lumea. În ziua de Paște, împreună cu ajutoarele mele, mergem să le împărțim.

- Aaaa! Faceți o muncă uimitoare!

- Vai! Apropo de muncă... Trebuie să plec! Paște fericit!

- Paște fericit!

Și dintr-odată... se evaporă. Singura dovadă că m-a vizitat era coșulețul așezat în iarba verde aprins.

∞ *Omuț Darius, IV B*

Primăvara a venit din nou! Miroase a verdeață, miroase a verde și a proaspăt. Peste tot, pomi în floare, zumzet de albine, ciripit de păsărele. Plăpânzii ghiociei își scot clopoțeii de sub zăpadă și vestesc primăvara.

Este Paștele! Copiii așteaptă cu nerăbdare apariția faimosului Iepuraș. Eu sunt la bunici, împreună cu fratele meu, Raul. Și eu sunt foarte nerăbdătoare. La fel ca toți ceilalți copii, aștept și eu venirea Iepurașului.

I-am ajutat puțin pe bunici la treburi, apoi am ieșit să respir aerul curat din grădină. Când deodată, din spatele unui copac răsar două urechiușe răzlețe. Era un iepuraș. Dar nu orice iepuraș, ci era chiar Iepurașul de Paște!

Cu ochișorii negri ca abanosul, boticul micuț și umed, codița neastâmpărată și foarte pufoasă, mă privea înfricoșat. Avea o culoare de un maro precum ciocolata și lăbuțe delicate. Era atât de drăgălaș!

- B..b..b..bună! îngăimă el speriat.

- Bună! Eu sunt Maria. Și tu cred că ești Iepurașul de Paște, am spus eu cu glas blând, sperând să-i câștig încrederea.

- Da, eu sunt, dar aș prefera dacă mi te-ai adresa cu „Țop”. Acesta este numele meu real, se mândri el.

- Bine.

- Maria, pot să te rog ceva?

- Desigur, Țop.

- Poți, te rog, să nu spui nimănui că m-ai văzut? Dacă destăinuie cuiva, atunci copiii mă vor căuta, fiindcă doresc să vadă cu ochii lor cum arăt. Poți păstra secretul acesta?

- Îți promit.

În acel moment, vântul a început să bată cu putere și Țop s-a pierdut printre narcise. A fost cea mai interesantă și magică zi din viața mea.

∞ text și ilustrație: *Hanga Maria, IV B*

Intr-o frumoasă zi de vineri, bunica tocmai îmi povestea despre semnificația ouălor roșii în tradiția creștină.

- Draga mea, ouăle roșii au această culoare pentru că sunt pătate cu sângele lui Iisus. După ce a fost răstignit pe cruce, o femeie venită din alt oraș a auzit că Iisus, care îl salvase pe fiul ei aflat pe moarte, a fost răstignit pentru păcatele omenirii. Ea avea un coș cu ouă. S-a dus pe Dealul Golgota, și s-a oprit cu coșul jos, așezându-l lângă cruce. Cu privirea ațintită spre cer, a început să se roage înlăcrimată. Sângele lui Iisus s-a prelins peste ouă. Femeia și-a făcut cruce și și-a luat coșul. Ea a rămas în Ierusalim. Peste trei zile, s-a dus împreună cu o altă femeie la mormântul Domnului. Mormântul era gol. Femeile s-au bucurat și au împărțit ouăle pătate de sângele din rănilor lui Iisus, zicând: „-Christos a Înviat!” – „-Adevărat a Înviat!”.

- Și... de atunci vopsim ouăle roșii?

- Da, scumpa mea.

M-am dus în curte. Acolo, într-un colț pe iarbă, se afla un iepure. Era îmbrăcat într-o salopetă cu carouri. În mână ținea o sacoșă roz, din care scotea ouă colorate.

- Bună! Cum te numești? am întrebat eu.

- Bună! Eu sunt Bot-Roșu. Tu cum te numești?

- Mă numesc...

- A! Stai! Nu îmi spune! Ești Andra!

- Întocmai! am recunoscut încântată.

L-am ajutat să ascundă ouăle în iarbă. Când am terminat, mi-a dăruit un ou roșu și o scrisoare de mulțumire.

- Ne vedem anul viitor! zise Botic-Roșu.

- Abia aștept!

Am rămas uimită când am văzut că poate chiar zbura!

M-am dus în casă să le povestesc părinților mei cele întâmplate.

A fost cea mai tare zi din viața mea!

☞ *Balaj Andra, IV B*

Fra cea mai minunată zi de aprilie. Soarele strălucitor încălzea natura moleșită, iar albastrul cerului te îndemna la visare.

M-am hotărât să profit de vremea bună și să ies la plimbare pe câmpul din spatele casei mele. Miresme îmbătătoare veneau din toate părțile, vântul domol se juca cu pletele mele. În timp ce admiram spectacolul naturii, atenția mi-a fost distrasă de apariția unui iepuraș jucăuș.

Avea blana albă și pufoasă, ochii negri ca doi cărbuni, urechile lungi și codița stufoasă. L-am întrebat ce face pe câmp. Mi-a răspuns că el culege din culoarea florilor pentru a vopsi ouăle de Paște: roșu de la maci, galben de la păpădii, albastru de la cicoare și violet de la zambile.

Blănosul mi-a promis că dacă voi fi cuminte, îmi va aduce un ou colorat. I-am mulțumit și am plecat bucuroasă spre casă.

☞ *Dejeu Călina, IV B*

In această dimineață sfioasă de primăvară, razele aurii ale soarelui îmi zâmbesc la fereastră. Văzduhul este limpede ca lacrima. Miresmele naturii înflorite se simt pretutindeni.

După ce m-am trezit, am luat micul dejun și m-am gândit să o vizitez pe bunica mea, care locuiește în apropiere. Am urcat pe bicicletă și am pornit. Pe drum, am admirat mantia nouă pe care primăvara le-a dăruit-o copacilor. După câteva minute de pedalat, am ajuns la căsuța cu miresme ademenitoare. Bunica a fost foarte încântată să mă vadă. De la intrare, am simțit mirosul cozonacilor care încă erau în cuptor și am rugat-o:

- Bunico, după ce cozonacii sunt gata, pot gusta și eu puțin?

- Sigur că da!

- Mulțumesc! am spus eu veselă.

După ce am savurat o felie dulce și parfumată, am rugat-o pe bunica să îmi amintească legenda ouălor roșii. În timp ce îmi povestea, am auzit un zgomot care părea să vină de afară, așa că am ieșit să văd care era cauza. Se pare că zgomotul era făcut de Iepurașul de Paște, care ascundea ouă colorate chiar în grădina bunicii mele. M-am apropiat de el și am șoptit încetișor:

- Bună, Iepurașule! Ce te aduce pe aici?

- Păi, am venit să ascund ouă colorate în grădinile tuturor, pentru ca voi, copiii, să le găsiți!

- Abia aștept să organizăm o vânătoare de ouă cu prietenii mei!

- Mă bucur că ești așa încântată! Dar acum trebuie să plec, am un drum lung de parcurs. Pa, Anastasia!

- Dar de unde îmi știi numele?

Nu mi-a mai răspuns, dispărând într-un nor multicolor. M-am întors acasă, uimită de tot ceea ce s-a întâmplat.

☞ *Mirza Anastasia, IV B*

Este primăvară. Soarele își face loc printre norii de cenușă și potopul de raze se revarsă peste pământ. Păsările încep repetiția primelor note muzicale. Cântecele privighetorii face munca oamenilor mai ușoară și mai spornică. Din copacii înfloriți se scutură ploii de miresme. Florile participă la o paradă, condusă de magnifica Regină a Noapții. Primăvara dă cerului zări senine și luncilor cântece măiestre.

Împreună cu prietena mea, Elena, am hotărât să ne plimbăm prin pădurea de lângă casa bunicilor. Când am ajuns, pădurea parcă ne invita la un dans printre florile parfumate, frumos mirositoare.

Deodată, eu și Elena auzim o voce:

- Fetelor, sunt Iepurașul de Paște! Puteți veni la mine?

Am pornit după glasul lui. Eram foarte fericite.

După minute bune de căutări, l-am găsit pe Iepuraș. Acesta avea locuința într-un stejar bătrân, singurul copac cu flori purpuri din întreaga pădure.

- Bună ziua, Iepurașule! Cu ce te putem ajuta? am întrebat noi.

- Bună ziua, fetelor! Pentru început, vreau să mă ajutați cu vopsitul ouălor, iar noaptea să le ascundem în grădinile sau camerele copiilor cuminiți.

- Noi suntem de acord, dar părinții noștri ne vor căuta, zise Elena.

- Nu te teme, căci până când te vei întoarce acasă, părinții tăi nu te vor căuta. La fel și ai tăi, Sofia!

- Bine! Să ne apucăm de treabă! am zis.

Am făcut întocmai cum ne-a învățat Iepurașul. După ce am terminat, dimineața am admirat fețele fericite ale copilașilor care primiseră darurile colorate.

- Mulțumesc pentru ajutor!

- Cu plăcere! Noi, din păcate, trebuie să plecăm. Paște fericit! Cu bine, Iepurașule!

- Paște fericit! Ne vom revedea în curând!

☞ *Ghenț Sofia, IV B*

Seara, înainte să merg la culcare, am început să citesc câteva pagini din „Charlie și fabrica de ciocolată”. Această carte mi se pare foarte interesantă, dar eram prea obosită, și după câteva minute m-am întrerupt din lectură. Am spus rugăciunea și m-am culcat, dar am adormit mai greu, deoarece mă gândeam la cadourile pe care urma să le primesc a doua zi.

După scurt timp, m-au trezit niște sunete ciudate. M-am dus repede la geam să văd ce se întâmplă. Am văzut trăsura Iepurașului de Paște, care semăna foarte mult cu sania lui Moș Crăciun. Avea forma unui ou și era trasă, în locul renilor, de nenumărați puișori de găină. Trăsura a aterizat la noi în curte, probabil ca să-mi lase cadoul mult așteptat.

Am ieșit repede afară și, spre norocul meu, Iepurașul încă nu decolase. L-am abordat curioasă:

- Bună ziua, Iepurașule!

- Bună! Ce cauți tu aici? Tu n-ar fi trebuit să mă vezi, te rog să nu spui nimănui că m-ai văzut. Acesta va rămâne secretul nostru.

- Sigur că da! Poți să contezi pe mine! Cât de mult mă bucur că te-am cunoscut! Dar tu unde locuiești?

- Eu locuiesc departe, pe Insula Iepurașilor. Acolo am o fabrică unde, împreună cu asistenții mei, puișorii magici de găină, pregătim multe ouă din toate aromele: ciocolată, vanilie, caramel, căpșune, și tot ce-ți dorește inima. Facem și iepurași, puișori, de asemenea noi decorăm și ouă de Paște. Dacă dorești, te invit și pe tine la fabrica mea. Mă bucur mult că te-am întâlnit, dar acum trebuie să plec, deoarece mai am multe cadouri de împărțit. Și pentru tine am o surpriză în acest coșuleț, pe care ți-l dăruiesc cu drag!

- Mulțumesc frumos, Iepurașule! Drum bun și sper să ne mai vedem!

Iepurașul și-a luat rămas-bun și a plecat mai departe în călătoria lui. A fost cea mai frumoasă zi, pe care nu o voi uita niciodată!

☞ text: *Marincaș Silvia, IV B*
ilustrație: *Sălăgean Alexa, IV B*

Iubita mea, Pădurea

☞ Bonta Iacob, VII B

*Iubita mea, Pădurea, un loc drag plin de mistere,
M-a primit în vizită cu plăcere,
Mi-a oferit un dar nebănuț, un moment de bucurie,
O simfonie mi-a așezat în suflet,
Cu o mireasmă de flori de cireș m-a învăluit,
Un curcubeu de culoare mi-a oferit,
Prin paradis m-a purtat pe punți de vise,
Când în inimă m-a primit.
M-a plimbat prin cântec de vară,
Adormind în triluri de privighetoare,
La izvorul ei m-a dus cu dorul
Să simt raza, floarea și boarea,
Magia verdelui din frunza de stejar.
Cutreieram neobosit pe cărare de seară,
Să descopăr emoția întoarcerii „acasă”,
Sub razele de lună prietenoase.*

CUFĂRUL

fermecat

☞ Mîrza Anastasia, IV B

Vacanța de vară, îndelung așteptată, a sosit. Ioana și Andrei, doi frați nedespărțiți, au venit în vizită la bunici, la țară. Grădina este paradisul lor, unde descoperă alături de prieteni jocuri și distracții noi. Într-una din zile, Ioana se împiedică neatență de un obiect:

- Andrei, vino repede! Cred că am găsit ceva interesant! anunță ea surprinsă.

- Pare a fi un cufăr vechi și prăfuit! observă încântat Andrei, cu gândul la comori și la cărțile de aventură.

- Ce zici? Îl deschidem?

- Da! Haide!

Dar în momentul în care au deschis lada prăfuită, o lumină puternică răsări dinăuntru ei, care aproape i-a orbit, iar atunci când au reușit să deschidă în sfârșit ochii, observară că se aflau... într-o altă lume. O lume cu totul neobișnuită, care părea, la prima vedere, nelocuită și întunecată, dar care era, de fapt... o lume plină de creaturi magice.

- Unde crezi că am ajuns, Andrei?

- Chiar nu știu! Știu doar că o creatură uriașă se îndreaptă spre noi! Fugi, Ioana! Fugi!

Pe măsură ce creatura înainta, copiii se îndepărtau înapoi. Atunci, creatura a strigat:

- Stați! Nu fugiți de mine! Nu vreau să vă fac niciun rău!

La auzul acestor cuvinte, copiii au rămas pe loc și s-au apropiat ușor, temători, de ființa uriașă.

- Bună ziua, copii! Cine sunteți voi?

Ioana îndrăzni să se prezinte:

- Noi suntem doi frați, Andrei și Ioana. Tu cine ești?

- Eu sunt domnul Picior-Mare. Dar să nu vă speriați! Nu sunt rău precum uriașii despre care ați citit voi!

- Ne bucurăm să auzim asta! Dumneavoastră, domnule Picior-Mare, locuiți aici? În această lume?

- Da, locuiesc aici! Vreți să știți ceva anume despre aceste locuri?

- Păi... Ne întrebam dacă ne-ați putea spune unde am ajuns?
- Ați ajuns tocmai în cea mai magică lume: Tărâmul Secretelor. Este cel mai periculos, misterios tărâm în care ar putea ajunge cineva vreodată.

- Așa deci... dar există vreo cale să ne întoarcem înapoi acasă? întrebă Ioana îngrijorată.

- Da... Însă e foarte periculos! Mai întâi, trebuie să mergem la Maiestatea sa, Destiny.

- Și cum facem asta?

- Vă conduc eu, dacă vreți!

- Ne-ați fi de mare ajutor, domnule Picior-Mare!

După un drum lung, au ajuns istoviți în fața Palatului de Cristal, unde locuia Maiestatea Sa, Destiny.

- Haideți să intrăm, copii!

- V-o prezint pe însăși Maiestatea Sa, Destiny! anunță slujitorul regal.

- Bine ai venit, domnule Picior-Mare! Cu ce ocazie ai adus acești copii la mine? spuse Destiny.

- Bine v-am găsit, Maiestatea Voastră! I-am adus aici pe Ioana și pe Andrei! Din ce mi-au spus, au ajuns aici din greșeală... din lumea oamenilor!

- O... Deci se pare că au găsit Cufărul Fermecat al Curajului îngropat în grădina lor!

- Stai puțin... Deci tu ai pus acel cufăr acolo? se miră Ioana.

- Ei bine... Nu chiar eu, ci Elful meu!

- Dar de ce ai vrut să îl găsim și să ajungem aici?

- Pentru că acesta este un test al curajului, colaborării pe care o aveți voi doi!

- Și... Dacă trecem acest test, ne putem întoarce acasă?

- Exact, Andrei!

- Deci, ce trebuie să facem ca să reușim?

- Trebuie să ajungeți în Pădurea Întunecată, acolo unde se află un portal care vă poate conduce înapoi acasă.

Vă dau această hartă, cu ajutorul căreia să vă ghidați! Acum, domnule Picior-Mare, vă rog să-i însoțiți în fața palatului, acolo unde aventura lor va începe!

Domnul Picior-Mare i-a condus pe Ioana și Andrei în fața palatului, iar apoi a dispărut.

- Ioana, ce ne facem acum?

- Păi, singura variantă e să urmăm indicațiile hărții și să găsim acel portal care ne poate duce acasă.

- Ai dreptate! Putem face asta! se arătă băiatul mai încrezător.

- Să începem. Întâi trebuie să ajungem la Coliba Vrăjitoarei, care e... pe aici!

Au mers pe poteca plină de buruieni magice, până când au ajuns la Coliba Vrăjitoarei. Doamna Misty, vrăjitoarea, i-a poftit înăuntru să aleagă câte un suvenir fermecat.

- Acum trebuie să urcăm pe Muntele Veldemor, iar acolo vom găsi o altă hartă, ca să ne putem continua drumul! Așa scrie aici, Andrei!

Ioana și Andrei au ajuns la poalele muntelui. Au început să urce însă, la jumătatea drumului, în calea lor a apărut o creatură, jumătate cal, jumătate leu:

- Salut! Eu sunt Caleb, păzitorul muntelui. Ca să vă continuați traseul, trebuie întâi să-mi răspundeți la o întrebare: Ce este aceea o piatră AMETIST? Vă dau la dispoziție două minute să vă gândiți. Dacă nu știți, nu puteți merge mai departe. Tic-tac, tic-tac, timpul trece, copii!

În ultima clipă, Ioana își aminti:

- Piatra AMETIST este cea mai rară piatră din lume și are puteri tămăduitoare!

- Felicitări! Ați răspuns corect! Sus veți găsi următoarea hartă de care aveți nevoie, pentru a vă continua traseul.

Astfel, copiii au pornit din nou la drum și au ajuns în vârful Muntelui Veldemor. Acolo au găsit harta care indica următoarele sarcini: „Mergeți mai întâi spre locul în care se află cele mai rare pietre și luați-o pe cea în formă de inimă, care vă va ajuta să ajungeți înapoi acasă.”

- Hmm... Oare unde se află acel loc? se întrebă Andrei nedumerit.

- Mai știi când în drum spre palat, domnul Picior-Mare ne-a povestit despre o peșteră în care se găsesc cele mai rare pietre, Peștera Liniștii?

- Da! Acum îmi amintesc! Trebuie să mergem prin Pădurea Fermecată și apoi ajungem la acea peșteră!

- Exact! Haide! Să mergem! Nu avem timp de pierdut!

Cei doi frați au străbătut drum lung, dar au ajuns cu bine la Peștera Liniștii. De acolo au luat piatra AMETIST în formă de inimă și au plecat.

- Acum înaintăm puțin spre Nord și ajungem în Pădurea Întunecată, unde vom găsi portalul spre casă!!!

- Da! Uite-o! Acolo e intrarea!

Copiii au pătruns în Pădurea Întunecată. Acolo, copacii înalți vorbeau pe limba lor: „Fâș, fâș, fâșșș!” și multe perechi de ochi îi spionau din tufisuri. La un moment dat, au ajuns în fața unui perete din piatră, care avea în el o gaură în formă de inimă.

- Andrei! Cred că aici trebuie să potrivim piatra de AMETIST și ne putem întoarce acasă! îl anunță Ioana extrem de bucurasă.

Ioana potrivii piatra și, în acel moment, ei s-au teleportat înapoi în grădina bunicilor.

- Copii, v-ați întors! Am fost foarte îngrijorată! Unde ați dispărut? îi întâmpină bunica.

- În cea mai magică și mai frumoasă aventură pe care o poate trăi cineva vreodată! au răspuns în cor cei doi frați, zâmbind complice.

Vizita lui Erus

☞ text și ilustrație: Armencea Iarina, IV B

Acum, în acest timp frumos și cald, liniștea și forfota sărbătorilor pascale a trecut. Am ieșit pe veranda casei împreună cu frații mei mai mici, să le recitesc una dintre cele mai fantastice, dar și pline de învățătură povești.

Cerul cu al lui albastru senin te invită cu măiestrie să te așezi pe covorul verde proaspăt al ierbii și să te lași purtat de imaginație în lumea minunată a poveștilor.

Repede și cu drag încep să răsfoiesc una dintre cărțile mele preferate...

Mă așez pe balansoarul bunicului în curtea din spatele casei. Alături, frații mei așteaptă nerăbdători să le povestesc

despre Erus. Acesta e un prinț curajos, care ne-a condus prin cele mai uimitoare văi și ne-a învățat să ne bucurăm și să apreciem cele mai frumoase virtuți: cea a Răbdării, a Generozității și a Iubirii.

Agil și curios, frumosul băiețel cu părul creț și ochii mari rotunzi, îmbrăcat lejer într-o salopetă albastră, împreună cu prietenii săi Pic și Mac, călătorește în Valea Răbdării și ne arată cum să facem cunoștință cu gusturi și animale noi.

- Iată-mă, Iarina, sunt aici! Sunt eu, Erus! se auzi o voce veselă și hotărâtă din spatele băncuței pe care stăteau frații mei.

- Chiar e! Erus era aici lângă mine, exact ca în cartea pe care o citisem.

- Mă bucur să te văd, dar sunt și extraordinar de emoționată în același timp: cum ai reușit să vii aici?

- Eeee, știi tu, spuse el pe un ton glumeț. Visele se pot împlini și pot deveni realitate. Am venit să îți arăt cum să îi convingi pe frații tăi să aibă încredere în ei, să fie curajoși, să mănânce fructe și legume și să se împrietenească cu animalele.

Fascinați de el, frații mei l-au ascultat și ne-au urmat în curte, ținându-i companie câteva ceasuri.

- E timpul să plec! constată Erus, dar înainte am să te rog să le povestești și să îi încurajezi mereu pe copii să fie buni și harnici. Aceasta va fi de acum sarcina ta!

Erus s-a pierdut undeva în apusul soarelui, a plecat încet și a lăsat o învățătură frumoasă pentru noi. Generozitatea și bunătatea nu trebuie să lipsească din inima noastră niciodată. M-am simțit mult mai împlinită și încrezătoare în mine după întâlnirea cu acest prieten din cărți.

De vorbă cu Fram

☞ Prefunja Vasile, IV B

Este început de august. Soarele strălucește mândru pe cerul senin. De dimineață am plecat la Grădina Zoologică din Viena, capitala Austriei. După o excursie presărată cu peisaje surprinzătoare, primul lucru pe care l-am căutat au fost urșii polari, animalele mele preferate. M-am dus grăbit la ei. Toți dormeau, mai puțin unul, simpatic și caraghios, care se juca și făcea tumbe.

Avea două urechi rotunde, o codiță mică și botul negru, lucios. Blana sa era albă și mătăsoasă. Ochii îi avea ca două biluțe mici. Labele îi erau mari, iar ghearele ascuțite precum acele.

Deodată îl aud zicând:

- Știi cine sunt? Eu sunt Fram! Îți mai amintești de mine din cartea lui Cezar Petrescu?

Nu eram deloc mirat că poate vorbi. Doar era... un personaj.

- Desigur! Tu ești ursulețul acela amuzant și jucăuș din poveste. Eu mă numesc Vasile. Mă bucur de cunoștință. Nu îți este dor de Polul Nord?

- Uneori, stau să mă gândesc ce să fac: să mă întorc acasă, la Pol, sau să rămân aici? Singurul lucru pentru care aș dori să rămân sunt copiii. Îmi place să îi văd răsând. Te pot ruga să îmi aduci o poză cu un ghețar, și un pește mare? Mi-e tare dor, și îmi este și foame...

- Cu drag!

Peste 10 minute m-am întors cu poza și cu peștele. L-am găsit pe Fram fericit. Toți cei din fața căsuței lui de la zoo îl aplaudau frenetic pentru spectacolul oferit.

I-am dat poza cu ținuturile lui natale, și peștele pentru dejun, iar apoi am continuat să vizitez și celelalte animale. În mintea mea am spus: „Este cu adevărat un urs special!”

O întâlnire... dulce

☞ Ghent Sofia, IV B

În sfârșit, a sosit vacanța de vară. Împreună cu familia mea, am hotărât să facem concediul în Belgia, așa-zisa țară a ciocolatei. După ce ne-am cazat la hotel, am avut surpriza să aflăm că a doua zi vom putea vizita una dintre cele mai mari fabrici de ciocolată din Belgia, unde ne aștepta o surpriză deosebită.

Ne-am trezit muuult mai devreme decât de obicei. Aveam inima un ocean de emoții. Când am ajuns, totul părea desprins din povești.

Festivitatea avea să înceapă în mai puțin de trei minute. Când deodată, de după cortină, apărură un domn înalt, impunător. Acesta se prezentă, informându-ne că îl cheamă Charlie. Nu îmi venea să cred. Tocmai Charlie din cartea mea preferată, „Charlie și fabrica de ciocolată”! Purta cu multă eleganță un costum albastru închis. Era înalt, frumos, cu zâmbetul pe buze. Începu să explice oamenilor cum a reușit să își extindă fabricile de ciocolată în întreaga lume:

- În această minunată zi, am venit să vă povestesc cum am ajuns eu până aici. Vedeți voi, am inaugurat o nouă fabrică în țara ciocolatei, Belgia. Mulți oameni mă întrebă: „Cum de reușești să faci atâtea lucruri?”. Să știți că orice om poate să facă multe, atâta timp cât face cu sufletul! a mărturisit Charlie.

Ca să stimuleze imaginația și gusturile invitaților, ne-a prezentat toate sortimentele de ciocolată pe care le-a creat.

La final, a organizat o sesiune de autografe și a răspuns la întrebările noastre.

După o lungă așteptare, a venit în sfârșit și rândul meu:

- Bună, Charlie! Pe mine mă cheamă Sofia! Îmi poți da un autograf?

- Sigur că da!

- Cum îți vin atâtea idei pentru a crea tipuri noi de ciocolată?

- Pe vremuri, credeam că oricine poate face asta! Însă e necesară pasiune, talent. Trebuie să iubești dulciurile, chiar arta, pentru a crea forme și culori noi, dar mai ales trebuie să iubești copiii. Pentru că ei se bucură, ei apreciază rezultatele muncii mele. Până îmi iese ceva special, durează uneori foarte mult, dar cu răbdare și atenție le pot face pe toate.

Cu provizii consistente de ciocolată primite în dar, ne-am despărțit de celebrul personaj și am continuat minunata vacanță în Belgia.

Charlie, noul meu prieten

☞ Hărdălău Luca, IV B

Este o zi însoțită de sâmbătă. Ciripitul păsărilor se amestecă cu glasul copiilor care se joacă în natură pe aleile parcului, alcătuind o melodie magnifică.

Hoinărind liniștit pe poteci, am zărit un copil așezat pe o bancă la umbra unui tei înflorit și parfumat.

Apropiindu-mă de el, am remarcat că era îmbrăcat într-un costum de ciocolată, o pălărie din beza, avea ochii negri și păr bălai, părând în bătaia soarelui un înger. Părea dintr-o altă lume.

M-am apropiat de el și l-am întrebat:

- Vrei să fim prieteni? Cum te cheamă?

- Pe mine mă cheamă Charlie.

- Semeni foarte mult cu cineva cunoscut... Nu ești tu cumva Charlie Bucket, personajul din „Charlie și fabrica de ciocolată”?

- Ba da, eu sunt.

- Pe mine mă cheamă Luca.

- Mă bucur să te cunosc, Luca!

- Charlie, eu iubesc cărțile, dar îmi plac mult și dulciurile de tot felul. Știu că ești foarte talentat și original, ai mai creat ceva nou?

- Păi... Am inventat guma de mestecat care luminează în întuneric, ciocolata care își schimbă aromele în funcție de cât de repede alergi, caramelle cu gust de plăcintă cu mere, bomboane din care cu cât consumi mai mult din ele devin mai uriașe. Luca, îți voi trimite un camion plin cu dulciuri, iar când se termină, să mă suni și îți voi expedia altele!

- Mulțumesc frumos, Charlie!

- Dacă îți face plăcere, te aștept poimăine la o ședință de creație. Poate vii tu cu idei noi...

- Desigur, voi fi acolo!

- Acum trebuie să plec, avem de perfecționat rețeta de ciocolată-din-care-răsare-curcubeul.

- Pa, Charlie!

- Pa, Luca! Ne vedem poimăine la fabrică.

În ținutul Narniei

☞ Hanga Maria, IV B

Iunie, soare, vară. Împreună cu fratele și părinții mei ne relaxăm la munte. Am petrecut o săptămână extraordinară de vacanță acolo, iar în ultima zi ceva absolut magic s-a întâmplat. M-am trezit în zori, dornică să mă plimb prin grădina pensiunii unde eram cazați, când dintr-odată se aude vocea mamei, care mă invita la micul dejun. Pentru că începuse să-mi fie cam foame, am intrat alergând pe ușa larg deschisă. Exact în acel moment, o lumină puternică m-a învăluit și m-a absorbit... într-un alt univers. M-am trezit nedumerită, într-o poiană cu iarbă verde, fragedă. În mijlocul ei, trona un leu imens, care emana o strălucire năucitoare. M-am apropiat de el, șovăind.

- Bună, fiică a Evei! m-a întâmpinat uriașul.

Pentru câteva secunde, am rămas înmărmurită. Leul impunător, cu blana de culoarea soarelui și coama asemeni aurului, se odihnea întins cu labele lui mari și grele încrucișate una peste alta. Am îndrăznit să-l întreb, sfioasă:

- Bună, pe mine mă cheamă Maria. Mi-ai putea spune, te rog, unde sunt?

- Pe mine mă cheamă Aslan și ai ajuns în Ținuturile Narniei, aproape de castelul Cair Paravel.

- Stai puțin, deci sunt în cartea a doua din Cronicile Narniei?! Sunt cu adevărat într-o poveste?

- Carte despre Cronicile Narniei...?! În lumea ta există o carte despre noi, despre aceste ținuturi fermecate?

- Da. De fapt, sunt șapte cărți, și eu acum o citesc pe cea de-a șasea.

- Înseamnă că știi din ce motiv ai fost adusă aici, nu?

- Pentru că trebuie să îmi dai o sarcină?... Una dificilă? Care ar fi aceea?

- Ai ghicit. Peste o săptămână, la Cair Paravel, regele Peter Magnificul, regina Susan, regele Edmund, regina Lucy doresc să organizeze un bal, și au venit la mine pentru că au nevoie de ajutorul cuiva din lumea lor, iar eu te-am ales pe tine. Te voi conduce acum până la castel.

Când am ajuns acolo, eu și regina Lucy ne-am împrietenit repede, fiindcă eram de aceeași vârstă. Mi-am ținut promisiunea și am ajutat cu pregătirile, iar în ziua cea mare a festivității, sala arăta de-a dreptul magnific. Măreția invitațiilor, fastul și strălucirea lor nu puteau fi întrecute de niciunul din prinții și prințesele din toate basmele din lume!

Am dansat vals după vals, în acordurile unor viori fermecate. Din când în când, Aslan acompania melodia cu glasul lui, și priveam cum pe cer se ivesc noi și noi stele. Priveam fermecată minunile care se petreceau în Narnia chiar sub ochii mei. Când balul a luat sfârșit și oaspeții de seamă s-au retras, mi-am luat rămas-bun de la noii mei prieteni, iar leul, cu un ultim răget puternic, mi-a mulțumit și m-a trimis prin portal în lumea în care mă aștepta familia mea. Atât de frumos... Oare am visat? ...

Invitație la ceai

☞ Bot Antonia, IV B

O zi minunată de iulie. Am ieșit în curte și m-am așezat pe iarbă, la umbra unui stejar bătrân, luând cu mine cartea „Alice în Țara Minunilor”, scrisă de Lewis Carroll. Captivată de firul poveștii, am închis ochii, și brusc am simțit că alunec. Buf! buf! căzusem peste o grămadă de crengi și frunze uscate.

În fața mea apăruse o față cu părul blond. Aceasta avea ochii scânteietori precum diamantul. Era încălțată cu sandale de culoare ciclam și ciorapi lungi, în dungi alb cu albastru. Purta o rochie albastră, legată pe deasupra cu un șorț alb.

- Hei, nu mă recunoști? Sunt Alice! Eu acum sunt în drum spre Țara Minunilor. Iepurele Alb m-a invitat să bem ceaiul împreună. Nu ai vrea să vii și tu?

- Aș dori, dar Regina de Cupă ce părere va avea? Nu pare foarte amabilă...

- Regina de Cupă nu o să spună nimic! Ea îi primește azi în salon pe Regele de Cupă, pe Valetul Regal de Cupă și pe Pălărier!

- Bine, atunci să mergem!

După ce am terminat ceaiul aromat, Alice a venit la mine și mi-a spus:

- Îmi poți promite ceva? Îmi promiți că te vei întoarce? Cred că vom fi foarte bune prietene!

- Oh, da! Este un loc minunat aici, în regatul vostru fermecat!

În acel moment, totul a dispărut din fața mea. Am deschis larg ochii. Eram din nou în curtea casei mele, la umbra stejarului bătrân, cu cartea deschisă în poală. Atunci am constatat că totul a fost doar un vis, o închipuire a unui copil care îndrăgește poveștile...

O carte fermecată

☞ Sălăjan Alexa, IV B

Era o zi de primăvară nu tocmai călduroasă, și cum nu puteam ieși în parc, am luat o carte din bibliotecă și am început să o răsfoiesc. Erau aventurile lui Alice în Țara Oglinzilor. Am citit câteva pagini, și deodată simt cum mă teleportez în camera lui Alice.

Oh, Doamne! Era o cameră imensă, în care eu nu puteam vedea altceva decât oglinzi. Privind în jurul meu, dau cu ochii de însăși fetița cu părul blond ca razele soarelui, cu rochiță roz și niște pantofiori cu picățele roșii.

- Bună, Alice! am salutat cu jumătate de glas.

- Bună, îmi răspunde o voce caldă, melodioasă. Cum ai ajuns aici? Nu știam că e deschis portalul...

Eu abia am îndrăznit să îi explic tremurândă că nu știu, nu mi-am dat seama... Deși îmi doream să o întâlnesc și să pot afla cât mai multe lucruri despre peripețiile ei, m-a cuprins o teamă încât aproape că amușisem. Când m-a văzut așa speriată, mi-a propus un joc pe care, dacă îl câștigam, puteam trece printr-un spectru fermecat. Reușesc să câștig jocul, și observ cum oglinda din fața mea se apropie de mine de parcă voia să mă înghită.

- Nu te speria, mă liniștește oglinda. Te voi purta într-o lume de basm.

Închid ochii îngrozită, și mă trezesc într-o poiană cu flori de toate formele și culorile. Toate dansau, râdeau, îmi vorbeau – era de necrezut. Picioarele nu îmi atingeau pământul, eram purtată de panseluțe și vioarele în stânga și în dreapta, ca să pot vedea și să mă pot bucura de toate minunățiile. Deodată simt cum cineva mă împinge din spate. Era Alice, care știa că puterile ei au reușit să mă poarte în lumea de basm.

Când deschid ochii, văd inscripționat pe oglindă: „Mă bucur că ai început să citești această carte. Continuă și vei descoperi și alte aventuri interesante! Cu bine!”

Un spectacol cu Apolodor

☞ Marincaș Silvia, IV B

E vară și soarele ne încălzește cu razele sale blânde. Încă de când m-am trezit, mă tot gândesc la ziua de azi, deoarece este o zi specială. Mama a cumpărat bilete la circ, iar mereu când merg la spectacol mă umplu de energie pozitivă! Se spune că acest circ nu va fi unul obișnuit, deoarece are un invitat surpriză. Sunt foarte nerăbdătoare și curioasă, deși știu că până la Timișoara, unde va avea loc reprezentația, va fi un drum lung și oboseitor, dar interesant.

Am admirat peisajele frumoase și orașele cu clădiri istorice și arhitectură impunătoare. Când am ajuns era spre înserat. Cortul circului era imens, și era iluminat cu mii de beculuțe colorate. La intrare așteptau clovni amuzanți, care

ofereau tuturor copiilor baloane și bomboane.

Ne-am ocupat locurile din sală, când deodată a apărut pe scenă un mic pinguin, grasuț, curat, atrăgător, îmbrăcat într-un frac negru și strălucitor. Toată lumea l-a aplaudat, iar micul pinguin s-a prezentat:

- Bună seara tuturor! Eu mă numesc Apolodor, minunatul pinguinul din Labrador. Vă urez vizionare plăcută în fascinanta lume a cascadoriilor! În seara aceasta, am o surpriză pentru voi. Unul dintre copiii din sală va avea șansa să facă parte din spectacol!

Aș fi fost foarte entuziasmată dacă Apolodor m-ar fi ales pe mine, deoarece este personajul meu preferat. Apolodor a început să se plimbe prin public. S-a oprit în fața mea, invitându-mă să îl însoțesc la următorul număr. M-am bucurat nespus, interesată de ce va urma în program. El m-a luat de mână și ne-am îndreptat spre scenă:

- Dragi spectatori, Silvia vă va prezenta parada animalelor! Ea va defila pe uriașul elefant Cici, iar după ea vor urma în paradă celelalte animale.

Au apărut patru lei-paralei firoși, făcând tumbe și sărind prin cercuri de foc, iar apoi un ursuleț îmbrăcat cu o fustiță roz a făcut o demonstrație de balet, cocoțat pe o minge imensă. Cel mai mult mi-au plăcut acrobații care executau numere periculoase, imitați de maimuțica Mița, care simula și ea tumbe și giumbușlucuri prin aer. Toți spectatorii, mari și mici, râdeau cu gura până la urechi. La un moment dat, scena a fost ocupată de niște cățeluși care cântau în cor. Era timpul ca showul să se încheie, dar înainte să ne pregătim de plecare l-am întâlnit din nou pe Apolodor.

- Vreau să îți dăruiesc un mic suvenir, pentru că azi ai fost coprezentatoarea mea. În această cutie se află un nas de clovn, ca să îți amintească mereu de circul nostru. Ți doresc o seară plăcută și sper să ne mai vedem!

- Ți mulțumesc mult! Aceasta a fost cea mai frumoasă și distractivă zi din viața mea! La revedere, Apolodor!

A „TIME CAPSULE” is the perfect opportunity to capture memories that you will cherish forever. It is also the perfect way to communicate with the future. If I had to make a time capsule, I would put in it some things related to the Corona-Virus pandemic. So the first thing that is worth putting in the time capsule is a mask, because it symbolizes the way we protect

ourselves and others against the virus. I would also put here an empty bottle of hand sanitizer, photos with me and my family – all wearing masks and keeping the social distance. 2020 was the year of closed restaurants and restrictions, but also of quality time spent with family.

I would write a letter to my future-self about what living through this pandemic really was and I would also add articles from newspapers and magazines announcing the lockdown and the sanitary measures we had to follow.

I would also put here a book (“*Great Expectations*” by Charles Dickens) that I read this year during the lockdown and I liked very much. The characters spoke to me and helped me escape reality.

The thing that affected me the most this year was that I couldn't meet my best friend, Jessica, and spend time together. So, I would put in the time capsule a special message from her that sounds like this: “*Even if our paths part, I'll never forget you. I know that life will be hard, but you will always be a part of my life. My friend forever!*”.

✎ *Morar Evelin, VII B*

Dear future me,

2020 was a really crazy and interesting year for the entire world, with many unexpected things happening. However, I have learned many new things this year such as programming, taking care of kids and value the nature and it's beauty.

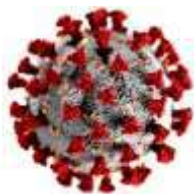
*U*nfortunately, my dad wasn't able to come home this year because of the pandemic. I was also missing my friends from school. I got excited when my friend from kindergarten, Călin, announced me that he's going to move in my neighbourhood.

*I*f 2020 was a costume party, I would dress up in a clown to add more colour and cheerfulness to the year.

✎ *Bonta Iacob, VII B*

COVIDVISUALIZER – geografia pandemiei

prof. Feșnic Flaviu

Dragi copii, a trecut mai bine de un an de când asupra lumii s-a abătut năpasta acestei boli foarte contagioase, COVID-19. Iar virusul care a provocat această boală, SARS-CoV-2 are, oarecum, formă sferică, aidoma unui corp ceresc. Etimologic, cuvântul *pandemie* provine din limba greacă, din alăturarea a două cuvinte: Πανδημία, πᾶν pan = "tot" + δῆμος demos = "popor". Sigur, nu vom face o dezbatere medicală, vom încerca să vedem cum acoperă, geografic, globul această pandemie, cum pot fi găsite diverse informații, statistici pe țări. Sunt multe site-uri care găzduiesc informații despre pandemie; am ales această aplicație care poate fi utilizată atât pe desktop, cât și pe dispozitive Android și care poate fi găsită aici: <https://www.covidvisualizer.com/>. Prin ce e deosebită față de alte aplicații? Fiindcă e suprapusă aplicației Google Earth, pe care mulți dintre voi o știți deja. Să vedem ce putem afla din aplicația covidvisualizer.

- * În primul rând, putem menționa că, pentru cei ce folosesc un dispozitiv mobil (telefon, tabletă), experiența e mai plăcută, deoarece poate fi folosită ușor prin atingerea pe un ecran tactil (touchscreen): putem învărti globul rapid și atingem conturul țării pentru care vrem să găsim informațiile. Pe desktop, aplicația prezintă aceleași caracteristici, doar că se va folosi mouse-ul.
- * În imaginea de mai sus, am ales România ca studiu de caz, cu date din 16.05.2021. În bara de jos, se pot observa categoriile de informații care sunt afișate: *numărul de cazuri active*, *numărul celor decedați*, *numărul celor însănătoșiți*, *numărul celor vaccinați*. Toate aceste informații sunt zilnic updatate. De asemenea, în colțul din stânga jos, se observă și trimiterea spre Facebook.
- * Să nu uităm și caracterul educativ al aplicației, care ajută la înprospătarea unor informații precum poziția geografică a țărilor de pe glob, dimensiunile lor etc.
- * Când se va sfârși această pandemie? Cifrele acestor statistici ne pot ajuta. **Sănătate tuturor!**

Corona – Arbeiten in Pandemiezeiten Schülerprojekte im Deutschunterricht

Corona – lucrări în timpul pandemiei Proiecte ale elevilor la ora de limba germană

Was hat uns diese seltsame Homeschooling - Periode gebracht? Sicherlich viele neue Gefühle, Erfahrungen.... aber auch sehr viele wunderbare Schülerprojekte und davon möchte ich Ihnen nur ein paar Arbeiten zeigen. Ich möchte mich herzlich bei den Schülern bedanken, die auch in diesen seltsamen Zeiten sehr fleißig, regelmäßig, aktiv und sehr kreativ gearbeitet haben! Ich bin sehr stolz auf meine Schüler und diese Projekte bleiben als Erinnerungen in unseren virtuellen Google – Klassenzimmern.

Danke schön!
Euere Deutschlehrerin prof.
Untertender - Mérai Andrea

Ce ne-a adus această perioadă neobișnuită de Homeschooling - învățare la domiciliu? Cu siguranță o mulțime de sentimente și experiențe noi... dar și o mulțime de proiecte minunate ale elevilor, și aș dori să vă arăt doar câteva dintre ele. Le mulțumesc elevilor care au muncit foarte mult, în mod regulat, activ și foarte creativ, chiar și în aceste vremuri ciudate! Sunt foarte mândră de elevii mei și aceste proiecte rămân ca amintiri în clasele noastre virtuale, în *Google Classroom*.

Mulțumesc!
Cu stimă și respect, prof. Untertender-Mérai Andrea

Ostern – Projekte / Proiecte de Paște

Silaghi Bettina (VIII A), Popa Oana (VIII A), Chirilă Mihai (VIII B)

Frauentag / Muttertag Projekte – Proiecte de Ziua Femeilor / Mamei

Szmolen Alessia (VII B)
Volcinschi Beatrice (VII B)
Morar Evelin (VII B)

Fasching und Karneval – Projekte / Proiecte de Carnaval

Szmolen Alessia (VII B)
Cotețiu Jessica (VII B)
Morar Evelin (VII B)

Nationalfeiertag: 1. Dezember – Proiecte de Ziua Națională a României

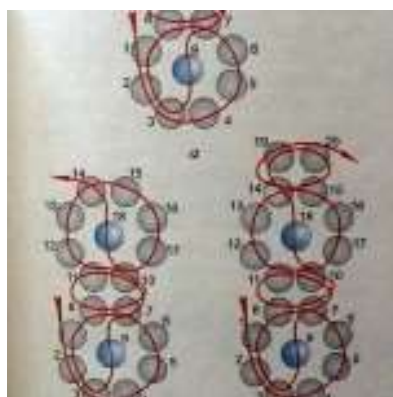
Malița Paula (VII A)
Baba Adrian (VII A)
Bara Yannis (V B)

Brățară din mărgele

∞ prof. Costa Florica

Paleta largă a mărgelilor de diverse forme și culori îi fascinează chiar și pe copii. Bijuteria confecționată va fi cu atât mai spectaculoasă, cu cât culorile alese sunt mai armonioase. Dacă bijuteria se va purta la o ocazie specială, culorile ei trebuie să se asorteze cu îmbrăcămintea.

Pentru confecționarea unei brățări, avem nevoie de următoarele materiale:

- ✓ mărgele de nisip roz - 5 g
- ✓ mărgele de nisip albastre - 5 g
- ✓ încuietoare
- ✓ conectori
- ✓ capete de șirag
- ✓ ac de înșirat
- ✓ ață de înșirat.

Se leagă o mărgea pe fir și se introduce în capătul de șirag. Se iau pe fir 8 mărgel roz, după care se trece acul prin capătul de șirag. Se formează un cerc cu capătul de șirag. Se scoate acul printr-o mărgea roz, apoi se ia pe fir mijlocul florii, adică mărgeaua albastră. Apoi se iau 3 mărgel roz, după care se blochează cele 2 mărgel din mijlocul grupului de 4. Procedul descris anterior se repetă până la finalizarea brățării. La sfârșit se montează conectorii și încuietoarea.

Spor la treabă!

Curiozități despre lumea în care trăim

∞ Birău Andrei, VII B

BARAJUL HOOVER din Nevada, SUA, a fost proiectat să reziste timp de cel puțin 2.000 de ani. Cementul folosit la ridicarea impresionantei construcții nu se va întări complet decât peste 500 de ani.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII DIN INDIANA, SUA, se scufundă în fiecare an cu circa 2,5 centimetri. Acest fenomen este posibil din cauza unei erori a constructorilor, care au omis să calculeze și greutatea cărților care vor fi depozitate în uriașa clădire.

UNIVERSITATEA DIN OXFORD este mai veche decât Imperiul Aztec.

Numele complet al orașului **LOS ANGELES** este: *El Pueblo de Nuestra Senora la Reina de los Angeles de Porciuncula*, care înseamnă *Orașul Maicii Domnului Regina Îngerilor din Porciuncula*, iar Porciuncula este un oraș în unitatea federativă Rio de Janeiro, Brazilia.

Cu 221.800 de insule, se crede că **SUEDIA** are mai multe insule decât orice altă țară din lume. Doar aproximativ 1.000 dintre ele sunt locuite.

Înima balenei albastre este atât de mare încât oamenii pot înota prin arterele sale.

Ělefantul este singurul animal care are patru genunchi.

Ģ girafă are șapte vertebre la gât, la fel ca și omul.

Ūrșii polari au pielea neagră.

Ďacă țiiți un pește auriu în întuneric, se albește.

Ĵurnicile nu dorm niciodată.

Ārzi mai multe calorii dormind decât uitându-te la televizor.

Ĭelcii pot dormi până la trei ani încontinuu.

Ĭierea nu expiră niciodată.

„Am încercat pe vârful limbii acest nou soi de ardei iute și a ars, la propriu.”, a spus Mike Smith, cultivatorul care a inventat ardeii iute **“Respirația Dragonului”** împreună cu oamenii de știință de la Universitatea Nottingham. Deci, de ce să faci un ardei atât de nepractic? După cum se dovedește, chili-ul a fost inițial dezvoltat pentru a fi utilizat în tratamentul medical ca un anesteziec care poate amorți pielea, nu ca un aliment.

SURSE:

<https://stirileprotv.ro/>

<https://www.toxel.ro/inspire/top-12-curiozitati-din-lumea-in-care-traim-6006>

<https://www.libertatea.ro/lifestyle/curiozitati-despre-lumea-in-care-traim-3013315>

<https://www.descopera.ro/dnews/15089383-21-de-curiozitati-despre-lume-pe-care-sigur-nu-le-stiai>

<https://www.gandul.ro/magazin/21-de-curiozitati-despre-lume-pe-care-sigur-nu-le-stiai-15087672>

<https://travelship.ro/21-de-curiozitati-interesante-despre-lume/>

CONDUCEREA UNITĂȚII

Director: prof. CODĂU TEODORA

Director adjunct: prof. BĂLINT BEĂTA LIVIA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

prof. TURCU AMALIA

prof. BĂLINT BEĂTA LIVIA

prof. HERA DIANA

prof. PINȚA MARIANA

prof. CODREAN IOANA

prof. BALAJ-HAȘ DELIA

prof. FĂNDLY ENIKÖ

prof. PECE DANIELA

prof. CAPOTA ANITA

prof. SABO LIANA

prof. UNTERLENDER ANDREA

prof. NICHITA DIANA

prof. COSTA FLORICA

prof. FEȘNIC FLAVIU

prof. TRIF RODICA

prof. BERCEA ANAMARIA

prof. JARCA ANCA

prof. FERCHE ALINA

prof. ȘERBAN CRISTINA

prof. COVACI CRISTINA

**TIPOGRAFIA
„AUREO”**